1 Petru 3.15

„Fiți întotdeauna gata ...!”

Cuvinte simple la începutul anului.

I.

Ni se potrivește acest cuvânt la *începutul anului,* sau am prefera unul ceva mai „prietenos”? Ei bine, dacă luăm aceasta ca pe un *îndemn din partea Domnului,* atunci *bunătatea Sa,* faptul că Se ocupă astfel de noi, ne va fi prețioasă, și ne vom strădui să lăsăm seriozitatea îndemnului să acționeze asupra inimii și conștiinței noastre; și de aceasta depinde întotdeauna totul, și cu siguranță la începutul unui *nou an* deosebit de sumbru care ne așteaptă!

Cuvântul nu este citat în întregime — intenționat! Mi se pare că se poate reda astfel, pentru a completa apoi ceea ce este cel mai important pentru fiecare. Și așa aș dori să-l aplic - ca înaintea Domnului - mai întâi, deși mai târziu (adică, dacă va voi Dumnezeu, în următorul sau în numerele următoare!) să abordez continuarea propriu-zisă a pasajului, așa cum se află în 1 Petru 3.15.

„*Fiți* **[dar]** gata ...!” Da, să fim în noul an mai mult decât până acum oameni ai *marelui contrast,* oameni care nu se lasă purtați de spiritul vremii, care nu înoată în curentul opiniei publice, ci care stau de partea lui Dumnezeu în lupta spiritelor și care, în orice situație, întreabă ca Pavel: „Doamne, ce vrei să facem?” (după Faptele apostolilor 22.10 [Luther]). „Oameni-dar” în sensul adevărat al cuvântului sunt cei care nu se clatină temători și ezitanți în vârtejul acestei lumi, ci își urmează calea cu hotărâre și stăruință, nepăsători față de greutățile care altfel apasă inima oricărui om, oameni care, fără a privi la stânga și la dreapta spre valurile învolburate ale sentințelor rătăcite și confuze ale lumii stăpânite de satan, înaintează spre țelul glorios al chemării lor, în sus. (Filipeni 3) Să fim acei *„oameni-dar” adevărați,* nu aceia care, la fiecare cuvânt pe care Domnul li-l spune, au un contraargument de „dar” (sau un „dacă”)! Nu, ci să fim astfel de oameni ai marelui „dar” *divin,* așa cum îl găsim, de exemplu, în Efeseni 2.4 și în alte pasaje!

Gata *în orice moment — pentru ce?*

Ei bine, există unele lucruri care ar putea sta în fața ochilor noștri la începutul unei noi perioade. De exemplu:

1. *Pentru a aștepta venirea Domnului!* În Luca 12.35,36 El ne spune: „Mijlocul să vă fie încins, și luminile aprinse; și voi fiți asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor, ...!” și Marcu 13.37: „Iar ce vă spun vouă, spun *tuturor: vegheați!*” Așadar, și nouă astăzi, nu doar rămășiței iudaice credincioase, care așteaptă venirea Fiului Omului pentru judecarea națiunilor, ni se spune: „Vegheați!” „Fiți gata!” Noi Îl așteptăm pe Domnul nostru, care a promis că va veni din nou să ne ia acolo unde El a pregătit locul, ca să fim totdeauna la El (Ioan 14.3; 1 Tesaloniceni 4.18) — dar *cum* așteptăm? Cu dor, întotdeauna gata? Sau cu tremur și teamă? Sau cu rugăciunea ascunsă, ca El să mai amâne, deoarece unul sau altul dintre ai noștri nu sunt încă mântuiți? (astfel încât *venirea Lui* să nu fie pentru noi lucrul principal!), sau cu îndoieli și rezerve biblice sau chiar științifice? — Fraților, suntem noi *întotdeauna gata* pentru revenirea Lui? Nu vrem oare să fim așa în acest nou an și să devenim tot mai mult așa, lăsându-I Lui și pe

cei dintre ai noștri care încă nu au vrut să vină la El? Ce înseamnă pentru noi *venirea Lui* — din *punctul Lui de vedere* — din punctul nostru de vedere? O, dacă noi cu toții cu o seriozitate sfântă ne-am face una cu chemarea: *„Amin, vino, Doamne Isuse!”* (Apocalipsa 22.20) „Fiți asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor!” „Fiți întotdeauna gata”, adică „pregătiți”, separați, sfințiți pentru El, desprinși de lume! „Întotdeauna gata!” Domnul să facă ca această atitudine să fie importantă pentru noi!

2. Dar dacă El mai întârzie - întârzie din motive precum cele din 2 Petru 3.9 - atunci poate că unii dintre noi vor fi *dezbrăcați* înainte (2 Corinteni 5.1 și versetele următoare), adică vor trebui să treacă prin *moartea trupească*! Și știm, desigur, cât de des această posibilitate se apropie atât de brusc de noi, credincioșii! În noiembrie anul trecut, un mădular iubit și credincios al bisericii din Dresda s-a dus acasă, un frate care a îndeplinit o slujbă de prezbiter exemplară și care ne lipsește foarte mult acolo. Dar chemarea lui acasă s-a întâmplat cu totul neașteptat, printr-un stop cardiac pe stradă. Cu două zile înainte, el încă era activ în adunare cu aceeași credincioșie de odinioară, rugăciunile lui ieșiseră în evidență prin profunzimea lor — era cu adevărat pregătit și — deodată s-a aflat acasă! Suntem *noi* pregătiți? Fiți întotdeauna gata — *să muriți*! Pavel era pregătit, tânjea, avea „o dorință arzătoare” (așa, în sens literal), „să plece și să fie la Hristos” (Filipeni 1.23), dar a trebuit să mai aștepte; însă atunci, când a sosit momentul să-L glorifice pe Domnul său prin moartea de martir, era și el pregătit și gata, așa cum arată atât de frumos 2 Timotei (compară de exemplu cu 2 Timotei 4.6-8)!) Suntem noi pregătiți? Am dus „lupta cea bună a credinței” în așa fel încât să privim cu bucurie dincolo și să fim gata să trecem dincolo, când El ne cheamă să fim „acasă”? (2 Corinteni 5.8) Ce mărturie a puterii și harului Său este totuși înaintea lumii disponibilitatea adevăraților credincioși de a muri! Moartea este a noastră! „Totul este al vostru” — inclusiv moartea, așa ne arată Scriptura în 1 Corinteni 3.22, pentru că ea „nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru!” (Romani 8.39) Suntem *oare* pregătiți? Și dacă nu — nu vrem oare să ne lăsăm pregătiți mai mult în noul an pentru a-L glorifica pe Domnul, dacă El așa vrea, prin moarte, poate chiar o *moarte pentru El*? „Cine știe cât de aproape îmi este sfârșitul!”, dar acesta este atunci începutul unei noi glorii!

3. Totuși, nu trebuie neapărat să fie moartea aceea pentru care El ne-a rânduit în acest an! (adică, dacă El Însuși mai amână să vină!) Poate că a hotărât să ne pună într-un mod special în creuzetul suferințelor alese! De reținut: doar *„pentru puțin”* și *„dacă trebuie”* (1 Petru 1.6,7), dar cu siguranță ar fi foarte dureros, pentru că El ar vrea să realizeze ceva cu noi prin aceasta, ceea ce nu ar putea realiza fără astfel de căi ale dragostei educatoare. (Evrei 12.4 și versetele următoare!) Poate că noi — nu-i așa? — nu suntem dispuși pentru nimic atât de greu precum pentru *a suferi,* și tocmai de aceea nu putem fi scutiți de ea, fie că este vorba de suferințe de pedeapsă, de adeverire, de încercare, de glorificare sau de educare, și fie că este vorba de suferințele martirilor, de boli sau altele asemenea — aceasta este, de asemenea, o diferență foarte mare — dar în toate suferințele se ascunde o mare binecuvântare (Evrei 12.11; Isaia 38.17 și alte pasaje), și ar trebui *să ne punem* de bunăvoie *la dispoziție* și *să ne lăsăm pregătiți* prin har *pentru suferință,* dacă El consideră că este bine. Căci, dacă undeva, atunci aici este la locul său cuvântul: „toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28), și dacă am vedea toate în lumina veșniciei, dacă am vedea

imaginea pe care El vrea să o aducă la iveală în noi și prin noi — chipul Său, și El este, de asemenea, (abia) „desăvârșit prin suferință” (Evrei 2.10!) — atunci am spune, chiar dacă printre lacrimi: „Am nevoie de aceasta, Doamne, lovește!” Și este adevărat că vița care trebuie să rodească trebuie curățată, iar cuțitul face să doară! Dar „focul și cuțitul” sunt amândouă în mâna Lui (vezi Geneza 22.6) – ce mângâiere pentru noi! Mâna Lui nu face nicio tăietură greșită, nici nu arde nimic altceva decât ceea ce trebuie îndepărtat! De aceea, „Doamne, pregătește-ne în noul an pentru suferință, dacă așa vrea «voia Ta bună, plăcută și desăvârșită»! Ca un adevărat «om-*dar*», vreau să fiu gata oricând pentru *suferință,* căci harul Tău va fi de ajuns și pentru aceasta pentru mine!” (2 Corinteni 12.9)

4. Și încă ceva să ne găsească gata oricând: *viața, existența, lupta vieții!* Oare nu sunt acestea unul dintre cele mai grele lucruri? Mai ales în zilele noastre?! Astăzi, în diferitele necazuri și situații de urgență?! Nu este oare viața exterioară pentru cei mai mulți dintre noi o luptă de viață epuizantă și istovitoare? Da, dar! A, da, ar trebui să fiu un „om-dar”! Deci: dar, dar este numai pentru cel care încă nu a învățat să-și înțeleagă viața ca pe o *slujbă pentru Dumnezeu!* Cine trăiește doar *pentru sine* — în cel mai bun caz, și pentru familia sa! — acela cu siguranță nu trăiește corect, iar un *mod de viață incorect* are întotdeauna consecințe dureroase pentru cel în cauză, atât în planul exterior, cât și în cel spiritual! Cine își percepe viața ca pe o luptă pământească, acela va suferi în ea, dacă nu va pieri, atunci cel puțin va avea daune grave, deoarece trebuie să se uite la lume pentru a ști cum să procedeze, iar lumea îi va „înșela” mereu pe copiii lui Dumnezeu; noi nu suntem pe măsura lumii, „fiii veacului acestuia sunt mai chibzuiți față de generația lor decât fiii luminii” (Luca 16.8). Nu putem ține pasul cu spiritul vremii lumii, și asta pentru simplul motiv că noi, ca și credincioși, nu putem încerca să ne descurcăm ca aceia prin minciuni și neadevăruri. De aceea, nu este nimic mai nesăbuit decât ca noi, credincioșii, să vrem să facem din principiile lumii fundamentul acțiunilor noastre, vom avea mereu de pierdut! Dar dacă ne înțelegem *viața ca fiind pentru El, existența noastră ca fiind prin El și prin harul Său, lupta noastră de viață ca fiind o luptă a credinței,* atunci este nevoie de o *disponibilitate mereu nouă* pentru aceasta, dar atunci puterea pentru aceasta este prezentă, așa cum spune Pavel în Filipeni 4.13: *„Am putere pentru toate, în El, în Hristos, care mă întărește.”* Dacă luăm în serios Coloseni 3.17,23,24, vom experimenta că Domnul știe să aprecieze și să răsplătească slujirea *întregii noastre vieți* adusă Lui, astfel încât cu siguranță nu vom fi rușinați, ci vom avea la El „viață și satisfacție deplină”, „viață din belșug”, adică, după cum El, Păstorul nostru cel *bun,* consideră că este bine pentru noi. (Ioan 10.10) De aceea, să fim gata în noul an, în orice moment, *să trăim, să existăm pentru El, spre onoarea Lui* — și vom fi gata să numim *anul* care se profilează atât de întunecat înaintea noastră un *an frumos și binecuvântat* (dacă vom avea privilegiul să-i trăim sfârșitul), pentru că „se merită efortul pentru o viață pentru Mântuitorul!” și „Am *o singură* viață, și aceasta aparține Domnului — Lui, Cel care mi-a dat-o, i-o dăruiesc cu bucurie și de bunăvoie.” Și astfel spune Cuvântul Său:

„Pentru că, și dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim: deci, și dacă trăim, și dacă murim, noi suntem ai Domnului.” - **„Pentru că pentru mine a trăi este Hristos!”** (Romani 14.8; Filipeni 1.21) Lăudat fie Numele Lui!

„Fiți [dar] întotdeauna gata ...!”

1 Petru 3.15

II.

În prima ediție a acestui an ne-am ocupat de *patru* lucruri pentru care am dori să fim **„întotdeauna gata”** — lucruri care erau deosebit de importante în mod deosebit la începutul anului. Astăzi aș dori să adaug la cele menționate (gata 1. pentru venirea Domnului; 2. pentru moarte; 3. pentru suferință; 4. pentru viață (lupta vieții!)) încă câteva, care ar trebui să ne caracterizeze ca adevărați „oameni-dar”, așa cum ne-am numit la început, în timp ce voi trece apoi, mai târziu, dacă Domnul va vrea, la continuarea propriu-zisă a cuvântului din Scriptură din titlu. Domnul să ne binecuvânteze pe toți în meditarea asupra Cuvântului Său!

„Fiți [dar] întotdeauna gata” — ei bine, pentru ce? Ce ar trebui să aleg astăzi mai întâi din bogata abundență a celor de menționat? „Fiți întotdeauna gata” ...

5. pentru *a sluji!*
   A sluji! Acesta este un domeniu vast, și multe lucruri pot fi incluse în el, ceea ce ar trebui să ne găsească *pregătiți (gata).* În primul rând, trebuie luate în considerare cele două diferențieri principale: *slujirea pentru Dumnezeu* și *slujirea oamenilor.* Acestea două sunt cu adevărat importante fiecare în parte, pentru că nu este așa cum spunea odată Lhotzky (cam așa), că numai ajutarea oamenilor ar fi adevărata slujire pentru Dumnezeu. Desigur, aceasta este parțial corect, dar acel om care nu crede în Biblie nu știe probabil că există o *slujire a Domnului* („cu bucurie” conform cu Psalmul 100.2), în care omul este complet eliminat și rămâne așa, o slujire pentru Domnul, spre onoarea Lui, pentru El, din dragoste pentru El, în care El și numai El este centrul, iar credinciosul întreabă doar: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele apostolilor 22.10). Această *slujire* își găsește expresia cea mai desăvârșită acolo unde credincioșii se adună în prima zi a săptămânii, pe temeiul Scripturii, și sărbătoresc *Cina Domnului în amintirea Lui,* după gândurile Domnului (1 Corinteni 11.20-34). Acolo se află — dacă acțiunea este înțeleasă corect — cu adevărat numai *Domnul,* Domnul Isus Hristos, în fața ochilor inimii celor care sunt adunați pentru El, și acolo El este scopul în sine al slujirii tuturor; nu binecuvântările Sale pentru noi, ci *El Însuși* umple acolo inimile celor ai Săi, iar dragostea Sa de neînțeles arătată la Golgota primește acolo răspunsul dragostei noastre (pe care El ne-a dăruit-o). Sărbătorim cu toții, iubiților, Cina Lui, așa cum Îi este plăcută Lui? Suntem noi *gata* să slujim — să slujim pentru El Însuși, chiar dacă nu am avea „nimic din aceasta” (?!), — da, suntem noi gata să slujim *în acest* sens? *A sluji înseamnă totuși dependență,* înseamnă *supunere* și *dăruire*! Îi slujim noi, suntem noi *întotdeauna* — duminică de duminică, dacă nu există un motiv imperios de absență, *gata* pentru această *slujire dedicată Lui?* Și dacă nu — de ce nu?

   Și dacă am înțeles acest fel de slujire pentru El, după cum El dorea (Luca 22.15!), și suntem gata să o practicăm, ori de câte ori El ne dă ocazia, atunci vom găsi și alte posibilități în care putem *să-L slujim în primul rând.* Chiar și „slujirea în Cuvânt” („Cuvântului”) (Faptele apostolilor 6.4) trebuie să fie mai întâi o slujire pentru Domnul, altfel nu poate fi o binecuvântare pentru oameni; dacă undeva, atunci aici se aplică pasajul din Coloseni 3.17,23,24, căci nu poate exista o activitate publică mai importantă decât predicarea Cuvântului Său. Și în acest context, să se ia aminte la Galateni 1.10! Într-adevăr — mai întâi Dumnezeu trebuie „mulțumit” în această slujire, apoi vor fi mulțumiți și oamenii (dacă vor dori). *Dumnezeu și voia Sa sunt etalonul oricărei slujiri din partea noastră* (așa cum vedem cel mai glorios la Slujitorul *desăvârșit,* Isus Hristos;

a se compara, de exemplu, cu Matei 4.10b!), și mai ales al slujirii prin Cuvântului Său; nu omul este etalonul și nu trebuie ca etaloanele omenești să-i influențeze pe cei care vor să fie *„întotdeauna gata”* să slujească Domnului, Dumnezeului nostru! Și pentru aceasta ne-am convertit, iubiților, așa cum se spune în 1 Tesaloniceni 1.9: „... v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului viu și adevărat ...”, sau în Evrei 9.14: „... sângele lui Hristos ... va curăți conștiința de fapte moarte, ca să-I slujiți Dumnezeului celui viu”, sau în Evrei 12.28 „... să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă!” etc., etc.

Suntem noi *„întotdeauna gata” să slujim, să-I slujim* **Lui**? Și dacă nu — și dacă „El” nu este esențialul în toată slujirea noastră — din ce cauză este aceasta? Să ne examinăm și să ne curățim (2 Corinteni 7.1! Romani 12.1!), acolo unde este necesar — și așa cum se spune atât de des în Vechiul Testament cu privire la preoți și leviți (din multe, doar două pasaje: 2 Cronici 29.34 și 30.15!) – să ne *sfințim* (adică să ne separăm pentru Dumnezeu), ca să-I *putem* sluji ca vase curățite, „folositoare stăpânului casei” (2 Timotei 2.21)!

Dar atunci, când suntem *gata să-I slujim* astfel, atunci El și slujba Sa ne fac capabili *să slujim oamenilor* (credincioși și necredincioși) *așa cum trebuie*! Atunci vom fi poate puși în slujbă, precum Pavel conform cu Romani 15! Să se citească cât de des se vorbește acolo despre slujire, și anume, conform textului original grecesc, în trei sensuri diferite: a) a fi slujitor ca preotul în slujba de jertfire; b) a îndeplini slujba sfântă; c) a îndeplini slujba de diacon (a se îngriji de nevoile exterioare din cadrul bisericii, a „servi” și altele asemenea, cum ar fi în Faptele apostolilor 6.2 „a servi la mese”). În versetul 16 sunt folosite cele două cuvinte de la a) și b), în versetul 25 cel de la c), în versetul 27 cel de la a), în versetul 31 cel de la c) (compară cu Romani 16.1 despre Fivi! și cu 1 Corinteni 16.15 etc.). Nu am spațiu să aprofundez aceste subiecte prețioase, dar aș dori să menționez pe scurt în continuare câteva pasaje din Scriptură care țin de slujirea față de oameni dorită de Dumnezeu:

Slujirea **darurilor spirituale** (1 Corinteni 12.5; Efeseni 4.11 și versetele următoare **[12!]**; Romani 12.6 și versetele următoare, 1 Petru 4.10; Coloseni 5.17 etc.);

slujirea **dăruirii pământești.** (2 Corinteni 8 și 9! vezi, de exemplu, 8.4,14; 9.1,12 etc.; Evrei 6.10, compară și cu Iacov 1.26,27 și altele). Aici se încadrează și ospitalitatea (compară cu Romani 12.13; 1 Petru 4.9; Evrei 13.2 și 1 Timotei 3.2; Tit 1.8 și 1 Timotei 5.10!, vezi și „Handreichungen” Anuarul 6, pag. 18 și următoarele);

slujirea ***lumii,*** prin aceea că îi aducem „*cuvântul* **împăcării**”. (2 Corinteni 5.18 și versetele următoare! 3.6 etc.; 6.1-4!; Faptele apostolilor 20, 24!!)

Ce slujbă importantă au îndeplinit mai întâi apostolii, ei, adevărații „slujitori ai lui Hristos” (1 Corinteni 3.5; 4.1 etc.; 2 Corinteni 11.23 [15!] și altele), cum se numește Pavel cu plăcere „slujitor”, ba chiar „*sclav* al lui Isus Hristos” (compară cu începuturile epistolelor!). El era, de asemenea, întotdeauna gata să slujească, gata să *slujească* atât Domnului, cât și oamenilor! Suntem noi *„întotdeauna gata”* să *slujim lui Dumnezeu și Domnului Isus* în conformitate cu Scriptura și apoi și oamenilor? Ah, dacă nu am fi *niciodată* gata să slujim păcatului ca slujitori ai acestuia, „sclavi” (Ioan 8.34: compară cu Romani 6.17 și versetele următoare; 7.6!) — dar să fim întotdeauna mai mult *gata* în

puterea Duhului Său, care este puterea întregii noastre transformări (Galateni 5.25), pentru a-L sluji pe Domnul „spre toată plăcerea”, în cuvânt și faptă și în toată ființa noastră, și anume Lui Însuși și celor ai Lui, precum și lumii! Fie ca El să ne dea harul pentru aceasta!

Totuși, trebuie să părăsesc acest subiect, deoarece astăzi aș dori să menționez încă câteva lucruri pentru care am dori să fim „întotdeauna gata”.

6. Pentru a sluji, după voia lui Dumnezeu, sunt necesare două lucruri principale, care ar trebui să ne găsească totdeauna într-o „stare de pregătire”: *ascultarea* și *dragostea*! Să ne ocupăm mai întâi pe scurt de întrebarea: Suntem noi *„întotdeauna gata” să ascultăm?*

   Ascultarea este într-adevăr, așa cum îl lasă Schiller pe Maestrul Ordinului să spună în balada „Lupta cu dragonul”: „podoabă a creștinului”, sau cum spune un alt cuvânt: „Ascultarea — comoara sfinților” (și „libertatea credinciosului”). *Ascultarea* este — împreună cu o *încredere sinceră din inimă* — o *componentă principală a credinței adevărate* (compară cu „ascultarea credinței” în Romani 1.5!), care își capătă adevărata putere de a face față încercărilor și de a se dovedi abia prin ascultare. Cum ar fi putut credința lui Avraam să primească vreodată recunoaștere din partea DOMNULUI [Iehova], cum ar fi putut Avraam să fie numit vreodată „părintele credincioșilor”, dacă nu ar fi fost *ascultător* și, prin aceasta, și-ar fi dovedit încrederea în Dumnezeu?! (Evrei 11.8 referitor la Geneza 12.1 și versetele următoare.) *Încrederea fără ascultare* este un cuvânt gol; celui în care am încredere trebuie să-i dau ascultare, altfel nu-mi dovedesc încrederea. (Desigur, pe de altă parte: ascultarea fără încredere este legalism mort! Eu trebuie să am încredere în cel pe care îl ascult, altfel ascultarea mea este dictată de frică [teroare].) Iar *slujirea* fără ascultare nu este altceva decât încăpățânare (compară cu Coloseni 2.18,19). S-ar putea ca mulți să fie *gata* pentru slujire, dar pentru una pe care și-au aranjat-o singuri! Câtă așa-zisă „slujire divină” capricioasă se găsește în marile biserici ale lumii, dar ea este fără valoare pentru Dumnezeu, deoarece principiile Sale (Cuvântul Său) nu sunt respectate și nu sunt puse pe primul plan, ci mai degrabă doar opinia religioasă a oamenilor determină modul de acțiune! (compară cu 1 Samuel 15.23!) Dar nu este nevoie să observăm sistemele bisericilor lumii pentru a constata neascultarea față de principiile Cuvântului Său — chiar și în rândurile credincioșilor se găsește multă „slujire” care, din necunoaștere sau chiar din refuzul de a se lăsa îndrumați, *contravine* Scripturii, încât trebuie să ne îngrijorăm. De exemplu, există multe cercuri creștine în care slujirea publică, verbală prin Cuvânt este făcută exclusiv de surori (adesea în așa-numita „costumație”), care nu se sfiesc să domine bărbatul în toate felurile posibile! Oare astfel de credincioși nu au citit niciodată 1 Timotei 2.11,12 sau 1 Corinteni 14.34-35?! Ce rușine va fi aceasta odată înaintea scaunului de judecată al lui Hristos! (2 Corinteni 5.10) Dar nu este nevoie să discutăm aici dacă alții acționează conform Scripturii sau împotriva ei; mai degrabă să ne întrebăm *pe noi înșine* dacă **noi** suntem *„întotdeauna gata”* să *ascultăm de Cuvânt!* De exemplu, chiar și atunci, și mai ales atunci, când ne spune lucruri incomode! Oare **toți** cititorii acestor cuvinte sunt *botezați biblic* (adică conform poruncii, valabilă și astăzi, a Celui care are singur dreptul nelimitat de a porunci – Matei 28.19,20, unde Luther a tradus foarte corect „... și botezați-i!”)? Poate că nu toți au știut până astăzi că această îngropare simbolică a credincioșilor este voia Domnului și că credința și botezul merg mână în mână (Marcu

16.16; Romani 6; Coloseni 2.12 etc.; mai mult de 80 de pasaje din Noul Testament vorbesc despre botez, dar niciunul nu face măcar aluzie la „botezul copiilor”!), dar vă întreb pe voi, frații și surorile de aici, dacă suntem *„întotdeauna gata” să ascultăm,* și îmi permit să te întreb *din toată inima:* Ce te împiedică să te botezi în mod biblic (cu credință!)? (Vezi Faptele apostolilor 8.36!; compară cu Anuarul 10, pagina 113 și următoarele!) — Este oare neascultarea ta obstacolul tău până astăzi, sau doar lipsa ta de cunoaștere până acum? — Atunci, în acest din urmă caz, roagă-te, fratele meu, conform cu Iacov 1.5, pentru înțelepciune și lumină! Roagă-te sincer și cu credință — și în curând vei ști foarte exact ce trebuie să faci! Și *atunci fă-o imediat!* (Ioan 14.13,14,21-23 etc.) Fiți „întotdeauna gata” să *ascultați!* Cu siguranță, Domnul îi va binecuvânta din belșug pe cei care Îi sunt ascultători (2 Cronici 16.9; Geneza 22.15 și versetele următoare, etc.), dar nu aceasta este esențialul, ci faptul că El este glorificat prin noi, atunci când suntem ascultători! Cât de mult a slujit, de exemplu, ascultarea lui Avraam și a lui Moise spre gloria DOMNULUI! — Destul despre aceasta, s-ar mai putea aduce multe exemple, mai ales despre separarea dorită de Dumnezeu și punerea ei strictă în practică conform cu 2 Corinteni 6.14-18, dar vreau să închei acest punct, rugându-i *din toată inima* pe dragii cititori să nu-l considere ca fiind ceva secundar, ca „neimportant” (compară cu Anuarul 7, pag. 160 și următoarele!) — tot ceea ce ne poruncește Dumnezeu în Noul Testament este extrem de important, atât când este vorba de chestiuni morale, cât și când este vorba de cele ale „învățăturii sănătoase !” (compară cu 1 Timotei 4.16 și 2 Petru 3.18 și alte pasaje!) Să învățăm, așa cum a spus Domnul Isus, Mântuitorul nostru și cel mai glorios model al nostru, în slăbiciune să urmărim și să trăim: *„Voia Ta, o, Dumnezeule, o fac cu bucurie!”* (Psalmul 40.8 după Luth.; compară cu Evrei 10.7-10!), sau „Este desfătarea mea, Dumnezeul meu, să fac plăcerea Ta” (traducerea Elberfelder)! Domnul să ne ajute la aceasta prin harul Său!

„Fiți [dar] întotdeauna gata” — să *slujiți,* să *ascultați* și — ceea ce ne va preocupa în curând, dacă Dumnezeu vrea — să *iubiți!* — Domnului să-I fie încredințat totul și toți cititorii!

III

„Fiți întotdeauna gata” să așteptați venirea Domnului — să muriți — să suferiți — să trăiți — să slujiți — să ascultați — da, la toate acestea *„fiți întotdeauna gata”* — am avut ocazia să discutăm acestea în numerele anterioare, iar apoi am anunțat: „Fiți [dar] — ca adevărați „oameni-dar” — întotdeauna gata”

7. *să* **iubiți**!
   Se scrie atât de ușor: să **iubiți!** — dar să scriu *despre* aceasta mi se pare atât de greu, aproape imposibil, încât aproape că regret că am anunțat și am început să fac aceasta! Dar, așa cum am spus: la *slujire* (punctul 5) este nevoie de *ascultare* (punctul 6) și de *dragoste*! — Dar, pe de altă parte — *poate* exista ceva mai minunat decât a scrie despre acestea? Nu plutește oare mereu și neîncetat înaintea noastră acel unic și minunat model suprem, pe care *Dumnezeu, Tatăl nostru,* ni l-a dat El Însuși, *dăruindu-ne pe Fiul Său,* în care *dragostea Sa* față de o lume pierdută și față de noi își sărbătorește cele mai minunate triumfuri? (Ioan 3.16, 1 Ioan) Nu plutește oare în fața noastră și acel alt model suprem, pe care *Fiul* ni l-a dat prin *dragostea Sa,* despre care se laudă Pavel: „Cel care m-a iubit („ne-a iubit”) și S-a dat pe Sine Însuși *pentru mine („pentru noi”)*” (Galateni

2.20 și Efeseni 5.2), sau referindu-se la Biserica Sa: „... așa cum și *Hristos a iubit Biserica* și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5.25)?! Da, nu simțim oare chiar suflul dulce al *„dragostei Duhului”,* despre care scrie apostolul în Romani 15.30? În toate aceste exemple prețioase găsim îndrumare cu privire la ce este *„dragostea”,* iar în comuniunea cu Cel care este *dragoste* găsim și *puterea* de a iubi — trebuie doar să o luăm!

Uneori am avut deja ocazia să scriu despre dragoste în „Handreichungen”, de exemplu cu ocazia întrebării referitoare la 1. Ioan în anuarul nr. 17 — dar cât de *solemn* este să scrii despre *dragoste*! Nu-ți vezi oare mereu în fața ochilor propria lipsă de dragoste? Nu este oare așa că încă se *caută* mult prea multă *dragoste*, adică cauți să primești, în loc să fii gata *să dai dragoste*? Și câți *tineri* credincioși (și oare doar cei tineri în credință?) se plâng de lipsa de dragoste din biserica (locală), în loc să aducă ei înșiși un „sac plin de dragoste” în ea! Dacă ar face-o, atunci probabil că abia s-ar putea feri de dragostea oferită lor în schimb! Căci dragostea (creștină) are o particularitate: cine o *caută* la alții, va fi mereu dezamăgit; dar cine o aduce cu sine, o trezește în ceilalți. Exact așa a procedat Dumnezeu — iubind și iubindu-ne pe noi, care nu suntem demni de a fi iubiți, El revarsă dragostea în inimile noastre prin Duhul Sfânt (Romani 5.5), iar noi nu putem altfel: trebuie să iubim; *„noi iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi!”* (1 Ioan 4.19) Aceasta este, ca să zicem așa, o lege fundamentală!

Dar să nu ne înșelăm: dragostea nu constă în cuvinte, nici în simțăminte sentimentale! — Dragostea este faptă, este adevăr, altfel nu există deloc, cel mult o caricatură a ei, o dragoste de fațadă! Dragostea, dacă există, este în sine fără măsură, fără calcul, fără restricții; motivele pe jumătate nu creează o dragoste deplină. *Domeniul* ei de acțiune poate fi limitat, poate fi mic, dar ea însăși este mare, da, nelimitată, nu este un obicei „mort”; dacă este adevărată, ea dă tot ce are, tot ce are mai bun! Căci *dragostea* este — vedem asta la modelele supreme — dăruire, este voință **pentru** celălalt (împotriva sinelui!), este **sacrificiu,** este — de aceea și **suferință!** Dragoste fără suferință? Imposibil! „Cine niciodată nu a avut parte de suferință din dragoste, acela nu a avut parte nici de dragoste din dragoste!”, a spus marea suferindă, regina Prusiei *Luise* — și câtă dreptate are! O dragoste care nu este gata să se sacrifice pe deplin, chiar dacă se frânge din cauza asta, nu corespunde modelului divin!

Desigur, numai credincioșii pot *iubi astfel în adevăr, pot pune în practică adevărul în dragoste și dragostea în adevăr* (Efeseni 4.15), numai dragostea *biblică* se poate revela în acest fel; dragostea pământească nu este decât o imagine infinit de slabă a acesteia! Orice ar fi „dragoste” în lume, este totul pătat de egoism, de iubire de sine — care în sine nu este neîndreptățită, dacă are perechea sa: *„Iubește-ți aproapele* **ca pe** *tine însuți!”,* spune Domnul Isus, spune Dumnezeu (compară de exemplu Luca 10.27!), spune Cuvântul Său (de exemplu Iacov 2.8!), dar de cele mai multe ori nu are această pereche! — dragostea pământească, chiar și cea mai înaltă, dragostea mamei, nu este cu totul curată, deși chiar și în lumea animalelor, cu cât mai mult în lumea oamenilor, ea revelează o măreție sublimă, precum dragostea între soți, dragostea pentru copii, dragostea dintre frați, dragostea de prieten — o, da, ea realizează multe lucruri frumoase, și fără dragoste lumea ar fi de nesuportat — dar, dar pretutindeni se află eul, acel „drag” eu, acel *„sfânt”* eu (cum se spune în Spania), care profanează dragostea autentică, pentru că ea este altruistă, dragostea de dragul dragostei înseși! Este, de

asemenea, important să vedem că acea „dragoste”, care joacă un rol atât de mare în lume, *erotismul,* nu se găsește în Sfânta Scriptură! Cele două cuvinte din textul original grecesc al Noului Testament pentru „a iubi” și „a avea dragoste” nu conțin nimic de acest fel, și asta se datorează faptului că ele își au modelul tocmai în *dragostea lui Dumnezeu* și în *afecțiunea Sa* față de noi... (1 Corinteni 13!).

Dar nu am spațiu să scriu mai mult despre aceasta.

Încă câteva remarci practice!

Dragostea are nevoie de câmpuri de acțiune, nu poate exista fără ele. Are nevoie de *„fronturi”,* iar în Scriptură are cel puțin *trei:* 1. Dumnezeu și Fiul Său, dragostea față de Domnul; 2. copiii lui Dumnezeu; 3. necredincioșii care trebuie câștigați prin dragoste (inclusiv vrăjmașii, vezi de exemplu Luca 6.35!). Dacă aș vrea să scriu despre toate acestea, ar ieși o carte! Dar este, de altfel, cu totul inutil, deoarece această „carte” este deja scrisă: Biblia! — Doar trei indicații cât mai scurte:

1. *„Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu!”,* spune Domnul în cele mai diverse variante (compară de exemplu cu Ioan 14.21-24 și 1 Ioan; 2 Ioan versetul 6 etc.). El așteaptă dovada dragostei noastre!

2. *„Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.”* (Ioan 13.34 și multe alte pasaje, în special în 1 Ioan, dar și adesea la Pavel, compară de exemplu cu Romani 13.8-10; Efeseni 5.1,2; 1 Corinteni 13 etc., precum și la Petru: de exemplu 1 Petru 1.22; 2 Petru 1 și altele). Aceasta este valabil și pentru căsătoria creștină! De *multe ori* Cuvântul le spune bărbaților (femeilor doar o dată, indirect: Tit 2.4!) să-și *iubească* soțiile, vezi mai ales Efeseni 5.22-33 și alte pasaje! — Totuși, să ținem seama că dragostea noastră unii față de alții este controlată și reglementată, ținută în limite, extinsă și restrânsă prin dragostea noastră practică față de Dumnezeu (compară cu 1 Ioan 5.2 și vezi în acest sens Anuarul 10, întrebarea 10!); la fel, pe de altă parte, în Scriptură se subliniază că dragostea noastră față de Dumnezeu se dovedește în dragostea față de frații noștri. (1 Ioan 4.20, vezi și Anuarul 17, întrebarea 9!)

3. *„Iubirea lui Hristos ne constrânge”* — la ce? să le aducem necredincioșilor Cuvântul împăcării. (2 Corinteni 5.14 etc.; compară cu Anuarul 2, pagina 38.) În acest scop căutăm — fără a renunța în vreun fel la principiile adevărului (o chestiune serioasă!), așa cum Pavel „m-am făcut rob tuturor, ca să-i câștig pe cei mai mulți”. (1 Corinteni 9.19-22) — Destul despre aceste trei „fronturi” — fiecare cititor să mediteze mai departe la aceasta!

Și acum — „fiți [dar] întotdeauna gata — **să iubiți**”**!** Simțim, punându-ne din nou în fața ochiului interior aceasta, dificultatea sarcinii *acestei* disponibilități! Ne simțim atât de incapabili, vedem obstacolele, simțim privirile critice, pline de răutate, la cei care ne sunt ostili, a vrăjmășiei lui satan și a celor credincioși lui, ne împiedicăm de lipsa altora în ceea ce privește „dragostea” și — deși noi înșine nu facem mai bine —tânjim după mai mult *har,* pentru a putea *iubi mai mult,* nu vrem să-L mai facem de rușine pe Domnul prin lipsa noastră de dragoste sau prin dragostea noastră săracă, nu vrem să-L întristăm atât de des prin respectarea imperfectă a Cuvântului Său sau prin slujirea *din obișnuință* față de ai Săi sau față de lume, fără fluxul mereu proaspăt al *dragostei* de sus — pe

scurt, dorim să *iubim* mai mult *în adevăr* — — Cum putem face asta? Cum să o facem — noi, sărmanii de noi, creaturi lipsite de dragoste? Unde este ajutorul, unde este puterea? O, să nu disperăm! „Oricui are, i se va da” — și „Cereți, și vi se va da!”, spune Cuvântul Său (Luca 8.18; Matei 7.7 etc.). „Dacă vreunul dintre voi este lipsit de *înțelepciune*, s-o ceară de la Dumnezeu, ... și i se va da.” (Iacov 1.5) Oare nu ar trebui să se aplice aceasta și *dragostei*? O, să încercăm măcar! Și dacă *dragostea* — „Lumină și dragoste” (1 Ioan) — este *Ființa lui Dumnezeu,* și dacă *în Isus Hristos vedem dragostea întruchipată,* și dacă „privind ... gloria Domnului suntem transformați *în același chip* prin Duhul” (2 Corinteni 3.18) — atunci există cu siguranță aici o cale pentru noi de a învăța *să iubim* mai mult, adică de a putea umbla mai mult *în conformitate cu natura lui Dumnezeu,* așa cum a putut un Pavel — de asemenea doar un om! — și ne-a mers înainte în privința aceasta, atunci când ne îndeamnă: *„îmbrăcați dragostea!”* (Coloseni 3.12 și versetele următoare), și acționează el însuși exemplar conform cu **2 Corinteni 12.15!** — Da, să *trăim mai mult în contemplarea gloriei lui Hristos Isus,* în genunchi, adică plecați, privindu-L în Cuvântul Său, și cu siguranță: *vom învăța mai bine* **să iubim** *pe cine, cum și unde este voia Sa glorioasă,* întrucât noi înșine suntem „sfinți și preaiubiți” și „plăcuți în *Cel Preaiubit*”! (Coloseni 3.12; Efeseni 1.6) Să-I mărturisim, acolo unde este necesar, neajunsurile noastre (și aici se aplică 1 Ioan 1.9!) și apoi — să *„umblăm în dragoste”* din nou! (Efeseni 5.1) Este foarte posibil, căci Cuvântul Său viu ne spune aceasta, și El nu ne spune niciodată prea mult!

„Fiți [dar] întotdeauna gata” ... să **iubiți!** *„Toate faptele voastre să se facă în* **dragoste!”** (1 Corinteni 16.14)

Harul Său a-tot-suficient să ne ajute în aceasta!

IV.

În cele trei numere anterioare am analizat *șapte* subiecte pentru care ar trebui să fim *„întotdeauna gata”:* 1. pentru venirea Domnului, 2. pentru a muri, 3. pentru a suferi, 4. pentru a trăi, 5. pentru a sluji, 6. pentru a asculta, 7. pentru a iubi! Cu adevărat, lucruri importante!

Astăzi aș dori să subliniez încă ceva care ar trebui să ne găsească mereu și „întotdeauna gata”:

8. *„Fiți întotdeauna gata”* … pentru **rugăciune**, așa cum este scris: *„rugându-vă în orice timp”* prin orice **rugăciune** și **cerere**, (Efeseni 6.18) sau: *„stăruiți în rugăciune!”* (Coloseni 4.2) sau: *„Rugați-vă neîncetat!”* (1 Tesaloniceni 5.17) sau: „Îndemn deci, *întâi de toate,* să se facă *cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți* oamenii – pentru împărați și pentru *toți* cei care sunt în poziții înalte, ...” (1 Timotei 2.1,2) etc. etc.

   Dragii cititori nu se vor aștepta ca eu, în cadrul acestui eseu continuu care atinge multe aspecte, să prezint o expunere „exhaustivă” (?!) despre *viața de rugăciune a copiilor lui Dumnezeu!* Mulți au încercat să facă aceasta, precum Finney, Torrey, Gordon, Pierson (în biografia recomandabilă a lui Georg Müller) și mulți alții, iar mai recent și iubitul nostru frate Lang („Rugăciunea este muncă!”). Și cu cât citești pe baza Scripturii mai multe lucrări de acest gen și similare, cu atât subiectul devine mai bogat pentru tine, dar nu numai atât, ci cu atât mai mult ți se pare că încă multe lucruri au rămas nespuse — este pur și simplu un subiect *inepuizabil,* iar Sfânta Scriptură ne arată mereu noi

adâncimi în această *mare de posibilități promise și date de Dumnezeu,* așa cum aș dori să numesc *rugăciunea* aici. Dar nu este cel mai de neînțeles lucru în această chestiune, faptul că astfel de posibilități ne sunt deschise din partea lui Dumnezeu, ci faptul că noi, credincioșii atât de infinit privilegiați, nu folosim și nu profităm mult mai mult de aceste posibilități, adică *nu ne rugăm mult mai mult!* Cu adevărat, este o capodoperă a lui satan să-i împiedice pe copiii lui Dumnezeu să-și exercite cel mai nobil privilegiu al lor, acela *al rugăciunii!* Aproape s-ar putea spune că el (satan) nu se dedică niciunei activități, pe care o desfășoară, cu atâta zel ca aceasta: de a-i împiedica pe credincioși *să se roage*. (Alături de aceasta se află eforturile sale, cu regret încununate de atât de mult succes, de a provoca dezbinarea copiilor lui Dumnezeu, precum și cele de a împiedica mărturisirea lor despre mântuirea trăită!)

Nu, nu prin expuneri *lungi* doresc să ne încurajam aici *să ne rugăm,* ci doar să ne adresăm un apel scurt, dar nu mai puțin sincer, să nu lăsăm să apară sau să adăpostim în inimă niciun obstacol care să ne facă incapabili de a fi *întotdeauna gata pentru rugăciune.* Căci — ceea ce mi se pare de mult timp atât de grav: o infinitate de circumstanțe, precum neajunsuri, slăbiciuni, lipsuri, infirmități, inhibiții de natură fizică, sufletească, spirituală și religioasă, atacuri din exterior și din interior, pericole, ispite, prostii comise, nebunii, greșeli, da, păcate, cuvinte rostite fără gândire, expresii faciale, acțiuni întreprinse, o mulțime de cerințe neîndeplinite, dorințe, gânduri de poftă, calomnii suferite, dezamăgiri, prejudicii, neînțelegeri, dezavantaje (suferite și auto-provocate!), pietre care ne-au ieșit în cale, bâte aruncate împotriva „tibiei umblării noastre”, griji, dificultăți de temut, influențe ostile și sugestive care pândesc sub suprafață, capcanele lui satan, vrăjile, stările de spirit proprii incontrolabile, nervii „distruși”, luptele interioare, necazurile și nevoile, pierderile etc. etc., da, toate acestea și de o sută de ori mai mult pot fi *compensate, vindecate, îndepărtate,* ***înlocuite*** *prin rugăciune* — dar *nimic și încă o dată nimic nu poate înlocui rugăciunea!* Nici „activitatea” exagerată, nici voința cea mai aprinsă, nici atitudinea cea mai energică — absolut nimic și nimic nu este în stare să înlocuiască nici măcar un suspin slab auzit numai de urechile lui Dumnezeu doar câteva secunde, și efectele acestuia! Știm noi aceasta? Desigur! Ei bine, de ce acționăm atât de puțin în conformitate cu această cunoaștere a noastră? „Acela care știe să facă binele și nu-l face, aceasta îi este păcat” (Iacov 4.17). Noi suntem copii ai lui Dumnezeu — și totuși sărmani nebuni!

O astfel de rugăciune scurtă a trimis odată *Neemia* în sus spre tronul lui Dumnezeu, în timp ce stătea înaintea împăratului Artaxerxes și era întrebat de acesta despre dorințele sale referitoare la dărâmăturile Ierusalimului (Neemia 2.4). Care a fost „succesul”? A corespuns el așteptărilor celui care se ruga? Cred că, dacă undeva, atunci aici (dar și, de exemplu, în Faptele apostolilor 12.5 și versetele următoare!) se aplică cuvântul „nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi” (Efeseni 3.20). Să citim doar ce s-a întâmplat în continuare după ce rugăciunea a fost *ascultată!* Suntem adesea atât de modești! *„Nu ți-am spus* **[Eu]** *că, dacă vei* **crede,** *vei vedea gloria lui Dumnezeu?!”* (Ioan 11.40) Mă tem că ne mulțumim prea des cu „gloria” omenească sau pământească și, de aceea, nu experimentăm ceea ce *am putea* experimenta! Așteaptă lucruri mari de la Dumnezeu și vei primi lucruri mari! „Da, dar...” Desigur! În loc să fim „oameni-dar” adevărați, care se bazează pe „dar” al lui Dumnezeu, ne bazăm pe frecventul „dar” omenesc și stăm apoi triști sub curcubete, în loc să mergem înainte în puterea Domnului!

Contează *„dimensiunea”,* mi-a scris acum ceva timp un frate drag, unul care, cu o credință îndrăzneață, a trimis deja multe întrebări la „Handreichungen” și a primit răspunsuri la unele dintre ele (inclusiv la cele din acest număr) — contează „dimensiunea”? În ce sens? Da, în aplicarea versetului din Psalmul 81.10: „Deschide-ți gura larg și o voi umple!” Da, frate, soră, contează „dimensiunea”! Dar nu doar asta! Nu, mai contează și altceva: ca să nu fie *niciun obstacol* în deschiderea gurii! Înțelegi tu? *„Fiți dar întotdeauna gata să vă rugați!” Întotdeauna?* Da, tocmai acesta este secretul. Era Neemia gata, „întotdeauna gata”? Da, cel puțin în momentul în care era nevoie, el era gata — și aceasta este dovada! Gândesc că din aceasta învățăm că el era *„întotdeauna gata”.* Era *Domnul „întotdeauna gata”?* Ce întrebare! Desigur! Așadar, haideți: să învățăm de la El! El spune: *„Învățați de la Mine!”* (Matei 11.29; compară cu Ioan 13.13,14a). Cel mai bine învață ucenicul cel care se uită la mâinile maestrului său, și la noi ar trebui să fie altfel? Cum se uita Pavel la Domnul și Maestrul său, cum a fost transformat el după chipul Său și care este — *în această* privință — *chipul Său?* Cel al unui Mare Preot care ne poartă numele pe inima Sa și care mijlocește mereu pentru noi (Evrei 7.25!)! Era Pavel *„întotdeauna gata”* să se roage? Cu siguranță! Gândesc că viața lui de rugăciune este exemplară (compară cu Romani 1.10; 15.30; 1 Corinteni 1.4; Efeseni 1; Filipeni 1.3,4,9 și versetele următoare; Coloseni 1.3,9; 1 Tesaloniceni 1.2,3 etc. …). Deci, există destule exemple în el și în alții, chiar dacă nu am spațiu și timp să le menționez pe toate ... Dar, iubiților, cel mai bun exemplu nu folosește la nimic dacă ne lăsăm *împiedicați,* iar *obstacolele în rugăciune* sunt periculoase! Să-ți numesc repede câteva? Ascultă: 1. ținerea practică de păcatele cunoscute! (Isaia 59.1,2; Psalmul 66.18; 1 Petru 3.10-12 [păcatele limbii!!] și alte pasaje); 2. motive egoiste pentru rugăciune (Iacov 4.3); 3. Ezechiel 14.3: idoli, lucruri care ocupă locul care îi revine numai lui Dumnezeu în inima ta! — 4. Proverbele 21.13: lipsa de milă; 5. Iacov 1.5 și versetele următoare: necredința! 6. Matei 5.23: lipsa de iertare. Și astfel pot exista încă multe lucruri care constituie un obstacol în cazuri particulare. Mai presus de toate, mă tem că ne lipsește adesea vigilența necesară! *„Vegheați și rugați-vă!”,* spune Domnul. (Matei 26.41 și alte pasaje). *„Prindeți-ne vulpile,* **vulpile mici,** care strică viile!” (Cântarea cântărilor 2.15). Fiecare să observe în propria sa viață cine sau ce este o astfel de „vulpe *mică*” și apoi — *afară cu ea!* pentru ca viața de rugăciune să nu fie împiedicată și fiecare, da, noi, tu și eu, să fim *„întotdeauna gata”* pentru *rugăciune,* pentru mijlocire, pentru colaborare în lupta rugăciunii (Romani 15.30!), și „treji pentru rugăciuni” conform cu 1 Petru 4.7 (5.5-9) etc.

Ajunge cu asta! Apelul meu la rugăciune a devenit destul de lung, și cel mai mult mi-ar plăcea să scriu mai departe și mai mult și să mai menționez o mulțime de pasaje și să ne lăsăm atenționați! Dar nu este nevoie; cu toții cunoaștem astfel de pasaje din belșug — nu asta este problema — ci dacă suntem „**împlinitori** *ai Cuvântului Său*” și vrem să fim, „nu doar ascultători, care se înșală pe sine” (Iacov 1.22). Cum ne rugăm, preaiubiților? *Daniel* s-a rugat, chiar dacă îl aștepta groapa cu lei, așa cum făcea „mai înainte” de trei ori pe zi; în ciuda tuturor obstacolelor politice și religioase, cu credincioșie și în ascultare (Daniel 6.11,12) — **cum** *ne rugăm noi?* Și mai serios: „*Ilie* era un om cu aceeași fire ca noi , și s-a rugat cu stăruință ...” (Iacov 5.17,18) Și noi? Suntem noi *„întotdeauna gata”* să ne rugăm (în „Duhul Sfânt”, conform cu Iuda versetul 20), frații mei și surorile mele? Vă rog, răspundeți Domnului: **Ne rugăm**

1 Petru 3.15

> **măcar?** Și dacă nu — de ce nu? Iar dacă da — de ce nu mai mult, mai sincer, cu mai multă credință, cu mai multă bucurie, cu mai multă speranță?

„Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice cerem – în Numele lui Isus! (Ioan 16.23 și versetele următoare) - , știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El.” (1 Ioan 5, 14. 15) „Aveți credință în Dumnezeu!” (Marcu 11.22)

„Fiți [dar] întotdeauna gata oricând” ... *să ne rugăm!* — **Ne rugăm oare?** Fie ca El să ne dea harul pentru aceasta!

V.

În cele patru numere apărute deja, ne-am ocupat de opt lucruri pentru care dorim să fim *„întotdeauna gata”:* 1. pentru venirea Domnului, 2. pentru moarte, 3. pentru suferință, 4. pentru viață, 5. pentru slujire, 6. pentru ascultare, 7. pentru iubire, 8. pentru rugăciune! Fie ca Domnul să ne arate cât de importante sunt toate acestea, mai ales astăzi, mai mult ca oricând!

În prezentul număr doresc să abordez pe scurt un al nouălea punct, pentru ca apoi, în numărul următor, cu voia lui Dumnezeu, să menționez foarte pe scurt *câteva* lucruri pentru care ar trebui să fim *„întotdeauna gata”,* după care, cu voia lui Dumnezeu, intenționez să trec la subiectul care ne este recomandat în pasajul care stă la baza acestui articol. — Astăzi, așadar:

„Fiți dar întotdeauna gata” ...

9. pentru **a crede!**
   Dacă *rugăciunea* (compară cu numărul anterior!) este atât de extrem de importantă, pentru că ea este de neînlocuit, cu atât mai mult rugăciunea în credință este deosebită; ba mai mult, *rugăciunea* noastră ar trebui să fie întotdeauna *în credință*! *„Rugăciunea credinței”* (Iacov 5!) — cât de puternică, cât de binecuvântată este aceasta! O, de-am vrea cu toții, toți „credincioșii” — ce denumire — „credincioși”!! — *să ne rugăm* mai mult *în credință!* Ce s-ar putea întâmpla atunci!

   „Aveți credință în Dumnezeu!” (Marcu 11.22)

   Așadar, credința este necesară pentru ca *rugăciunea* să fie *ascultată,* dar nu numai în acest scop! *Credința* este una dintre condițiile prealabile indispensabile pentru ca mâinile binecuvântate ale Dumnezeului nostru să se deschidă, care sunt gata, într-adevăr, „întotdeauna gata”, să ne copleșească cu gloria Sa (Ioan 11.40, compară cu ediția anterioară, pagina 86!), dar credința este la fel de indispensabilă pentru *întreaga* noastră *umblare,* așa cum spune Cuvântul: *„umblăm prin credință, nu prin vedere!”* (2 Corinteni 5.7). O credință care vrea mai întâi să vadă este mustrată de Domnul, cel puțin în ceea ce privește actuala epocă a familiei lui Dumnezeu și a timpului prezent: Toma nu intrase încă în înțelegerea relațiilor familiale ale lui Dumnezeu când a dorit să „vadă” pentru a putea crede! (Compară cu Ioan 20.17,**24!**,25-29.) Într-o zi viitoare, Israelul va vedea, așa cum și-a dorit odată aceasta în fața crucii lui Mesia al său lepădat (Marcu 15.32! Apocalipsa 1.7!).

Ce înseamnă, oare, „credința”? S-a scris deja mult despre credință, printre altele chiar și de către preaiubitul nostru frate generalul von Viebahn, care se află acum acasă de 18 ani, în broșura sa „Ce înseamnă credința?”. Dar este la fel ca în cazul scrierilor despre rugăciune: nu se *termină niciodată* cu aceste subiecte inepuizabile din tezaurul lui Dumnezeu. Și cu cât citești sau cercetezi mai mult acestea, cu atât simți mai mult distanța dintre minunatele îndemnuri la credință și propria ta credință *practică,* adesea atât de deficitară! *„Fiți [dar] întotdeauna gata”* — — — să *credeți*!

Credința! Din câte văd eu, Scriptura vorbește despre credință în *patru* feluri *de acțiune:* 1. despre *convertirea* celor necredincioși (despre încrederea în El, despre încrederea în jertfa Sa), vezi, de exemplu, Faptele apostolilor 10.43 sau 16.30,31; 2. despre faptul că cei care cred *au devenit* credincioși, de exemplu Romani 4 și Romani 5.1 și versetele următoare; 3. despre *umblarea* lor continuă în credință și *lupta* lor în credință, de exemplu 2 Corinteni 5.7; Evrei 11.27; 1 Timotei 6.12 și 2 Timotei 4.7; 4. despre credință, ca *sinteză a ceea ce credem* pe baza Scripturii, adică despre credința creștină, sfântă (Iuda versetul 20 sau versetul 3! sau 1 Ioan 5.4). De asemenea, pe de altă parte, Cuvântul ne arată credința într-o *practică* sau *realitate a experienței* cu patru aspecte — adică **credința** este: 1. *încredere* și 2. *ascultare* — în cel în care am încredere, trebuie să și ascult de el, altfel încrederea mea este un cuvânt gol, iar pe cel care-l ascult, trebuie să și am încredere în el, altfel ascultarea mea este un legalism mort — 3. *a nădăjdui în Dumnezeu* și a te baza pe promisiunile Sale; 4. acceptarea și *realizarea* (în viață!) a acestora **(Evrei 11.1)** — eu nu pot spune că mă bazez pe Dumnezeu dacă, în practică, Îl neg pe El și Cuvântul Său; doar realizarea zilnică și activă a faptului că nădăjduiesc în Dumnezeu și mă bazez pe Cuvântul Său arată valoarea credinței! Toate acestea și chiar mai mult se văd în prețiosul capitol 11 din Epistola către Evrei, asupra căruia nu este nevoie să ne oprim aici. Dar să luăm, de exemplu, în serios versetul 1 în lumina versetului 27! — Foarte important este și cuvântul despre *ascultarea credinței,* Romani 1.5 și alte pasaje.

Totuși, nu trebuie să ne lăsăm niciodată purtați de dorința de a *crede în orice,* pentru care Cuvântul nu ne oferă niciun temei. În acest domeniu există nenumărate dezamăgiri, urmate de „naufragii ale credinței” (1 Timotei 1.19), și anume pur și simplu pentru că oamenii au crezut că, în credința aleasă de ei înșiși, care nu era săvârșită prin Duhul, își pot permite orice, chiar și lucruri care nu-I erau deloc plăcute lui Dumnezeu, de exemplu că-și pot procura sănătatea sau alte bunuri pământești. Cuvântul din Marcu 11.24 a fost înțeles mecanic, în loc să fie înțeles spiritual, și astfel s-a ajuns la abateri care uneori au avut cele mai triste consecințe. Este adevărat că cel care va crede „va avea orice va cere” (Marcu 9.23), dar niciodată nu ne este *posibil să credem orice, adică tot ceea ce ne-am dori,* ci „doar” ceea ce este **„după voia Lui”,** iar dacă este așa, *Cuvântul Său* este cel care hotărăște, Cuvânt pe care El îl face viu pentru noi prin *Duhul Său* și care produce credința. (Romani 10.17!)

Dar destul cu aceste lucruri aparent atât de simple, dar de fapt mai dificile, dificile însă doar pentru că, în general, *trăim atât de puțin* în mod practic *în Cuvânt.* Cine trăiește în Cuvânt știe pe cine poate conta. A avut Avraam dificultăți vizibile în a-și manifesta încrederea prin credință? El este „tatăl” nostru (Galateni 3) și ne poate oferi o bună învățătură în credință, compară cu Romani 4.19-21! Cine nu învață *din aceasta,* nu va învăța niciodată să creadă cu adevărat în mod practic. Nu ne uităm oare prea mult la

> împrejurări, iubiților? N-ar trebui să ne *bazăm* mai mult *pe Dumnezeu,* pe dragostea Lui, pe Domnul și pe promisiunile Sale? Ce am trăi atunci! Să fim — să subliniem în sfârșit acest lucru! — *„întotdeauna gata”* să avem încredere în *promisiunile date de Dumnezeu!* Nu contează să vrem să trăim experiențe de credință — poate pentru a ne da mari cu ele?! — pe care Cuvântul lui Dumnezeu nu ni le-a promis, ci contează să fim *„întotdeauna gata”* să punem în practică Cuvântul Său cu încredere și ascultare; atunci vom trăi *experiențe,* și anume mereu din nou, care ne vor face să simțim în interior (nu la nivel emoțional!) realitatea apropierii lui Dumnezeu, astfel încât să „mergem de mână cu El, chiar dacă nu-I vedem mâna”, așa cum se spune într-o cântare frumoasă. Așa au umblat Enoh, Noe (Evrei 11.7!!), Avraam, Iosif, Moise (Evrei 11.27), David, Ilie și Elisei, Daniel, Ezra și Neemia etc., la fel și Ștefan, Pavel și Petru (compară de exemplu cu Faptele apostolilor 10!) și, mai presus de toate, Preaiubitul nostru *Domn Isus,* a cărui *viață de credință* pământească exemplară ne este arătată în Evrei 12.1-3 și în alte pasaje. „Privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței!” (versetul 2).

Ajunge cu vorbele — să trecem acum la fapte! Să fim *„întotdeauna gata”* pentru *credință* și pentru *ascultarea credinței,* adică *încrederea credinței!* Știm, totuși, în cine credem și *„în cine am crezut”* (2 Timotei 1.12), iar El nu ne va dezamăgi niciodată, așa cum, de exemplu, „nu l-a dezamăgit niciodată”[1] pe omul de credință Georg Müller. Totul depinde doar de faptul dacă vrem să fim, conform cu Iacov 1.22, *„împlinitori ai Cuvântului Său”,* adică dacă **vrem** *să fim* **„întotdeauna gata”** — — pentru **credință!**

Domnul să ne sporească această disponibilitate!

VI.

Pentru ce *„întotdeauna gata”?* Până acum, în cele cinci numere apărute deja în acest an, au fost prezentate nouă puncte care ar trebui să ne găsească pregătiți *în orice moment:*

1. venirea Domnului; 2. moartea; 3. suferința; 4. viața; 5. slujirea; 6. ascultarea; 7. dragostea; 8. rugăciunea; 9. credința.

Nu vom pretinde că suntem deja *„împlinitori” deplini* (Iacov 1.22) în cele de mai sus, dar vrem să ne exersăm în ele și să dobândim „simțuri deprinse” (Evrei 5.14), pentru a face progrese spirituale în aceste și alte chestiuni plăcute lui Dumnezeu, spre gloria Domnului. *„Creșteți în har și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. ...”* (2 Petru 3.18).

Astăzi, deci, aș dori, abătându-mă de la modul de abordare din ultimele numere, să prezint o serie întreagă de puncte tratate pe rând, pe scurt, cu câteva cuvinte, dar nu cu atât mai puțin importante, după care intenționez să îmi îndrept în curând atenția în mod special asupra îndemnului dat de fapt în titlu, dacă Dumnezeu va vrea! Fie ca El să ne dăruiască lumină și înțelegere din Cuvântul Său prețios cu privire la aceasta, căci *„Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu și lumină pentru cărarea mea”* (Psalmul 119.105)!

Așadar: **„Fiți întotdeauna gata ...”**

---

[1] *„Niciodată dezamăgit!”* este titlul biografiei scrise de Pierson despre acel om al credinței, care era un model minunat!

1 Petru 3.15

10. Pentru **mărturisirea Numelui lui Isus!**
    Nu este aceasta o chestiune serioasă? Da, și tocmai pentru că este așa, și pentru că pe Domnul Îl interesează mult mărturisirea Numelui Său de către noi — da, atât de mult încât El spune: „pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (și invers!) (Matei 10.32) — de aceea vrăjmașul se străduiește atât de mult să împiedice mărturisirea Numelui lui Isus. Să vorbim despre Dumnezeu, da, sau cel mult despre Hristos, asta ne permite el, ca să zicem așa, cu greu, dar pronunțarea prețiosului *Nume Isus* încearcă să o împiedice cu toată puterea, întrucât *acest* Nume, cel al Mântuitorului, este o „țepușă în ochi” pentru el, fiind Numele celui care ne izbăvește de puterea lui satan, de păcat și de moarte (Matei 1.21; 1 Tesaloniceni 1.10: „Isus, care ne scapă de mânia care vine”; Evrei 7.25 și alte pasaje) este pentru el „o țepușă în ochi”. Noi, credincioșii, trebuie să fim cu atât mai vigilenți în această privință decât în orice altceva! Dacă Simon Petru ar fi fost mai vigilent, dacă nu ar fi ignorat avertismentul Domnului, nu L-ar fi negat atât de rușinos, atunci când i s-a adresat cuvântul de onoare: *„Și* **tu** *erai cu Nazarineanul Isus!”* (Marcu 14.67). Astfel, el a simțit doar rușinea în fața lumii, nu „onoarea înaintea lui Dumnezeu” și — L-a tăgăduit pe Domnul, pe care, totuși, Îl iubea în adâncul sufletului.

    Să ne examinăm, iubiților, dacă suntem *„întotdeauna gata”* să-L mărturisim pe Domnul și Numele Său! Și încă ceva: niciodată nu vom putea mărturisi Numele Lui cu inima plină de bucurie și cu spiritul dispus, dacă, din vina noastră, ne aflăm pe un teren greșit, într-o legătură neevlavioasă sau chiar în păcat personal! Aceasta ne învață și istoria tăgăduirii lui Petru, la fel ca și cea a păcatului lui David. (2 Samuel 11; Psalmul 51!) De aceea, dacă vrem să putem mărturisi, așa cum este atât de necesar, Numele Domnului Isus, fiind *„întotdeauna gata”* să o facem, atunci să înlăturăm toate obstacolele pentru care suntem noi înșine vinovați, precum și orice teamă de oameni! (Proverbele 29.25a!)

Ajunge cu acest punct 10! Iubitul cititor să mediteze însă mai departe la aceasta!

„Fiți [dar] întotdeauna gata ...”

11. De **a ierta!**
    Despre acest subiect ar trebui să se spună mai mult decât se poate în acest cadru restrâns, dar aș dori ca puținele mele cuvinte să sublinieze atât de bine necesitatea *iertării,* încât *cei cărora li se adresează* să nu treacă mai departe până nu vor fi *acționat* în consecință — — căci, iubiților, este într-adevăr atât de solemn ceea ce este scris în Matei 18.21,**22**–35 (compară cu Matei 6.14,15)! Cred că lipsa de iertare, incapacitatea de a ierta, acoperirea păcatelor (1 Petru 4.7) și altele asemenea nu sunt doar unele dintre cele mai profunde obstacole în calea rugăciunii și a ascultării ei (compară cu Matei 5.23 și versetele următoare etc.), ci este și unul dintre mijloacele – și poate cel mai sigur – de a rupe multe legături de dragoste, fie că este vorba de căsătorie, de relații de rudenie, de prietenii și, nu în ultimul rând, de comunitatea Domnului. De aceea, apostolii ne îndeamnă cu atâta insistență să iertăm, și anume să iertăm *așa cum ne-a iertat Hristos* (compară cu Efeseni 4.32; Coloseni 3.13). Desigur, aceasta înseamnă mult mai mult decât ceea ce se spune în a cincea rugăminte din rugăciunea „Tatăl nostru”, care, de altfel, nu a fost dată tocmai pentru noi, mădularele Bisericii Domnului! Nouă, celor extrem de binecuvântați, ni se impun și cele mai înalte cerințe: **etalonul nostru este Hristos!** Dar de câte ori credincioșii din zilele noastre nu se ridică nici măcar la un

standard *modest!* Cred că avem toate motivele să ne rușinăm uneori de răzbunarea noastră și de incapacitatea de a ierta – sau, chiar dacă iertăm, de faptul că totuși nu putem uita! — Desigur, există o „ținere a păcatelor” (Ioan 20.23 și altele), care presupune un înalt grad de spiritualitate (compară cu Anuarul 1, întrebarea 26 și altele), dar aceasta nu are nimic de-a face cu neîmpăcarea, care este un păcat grav și rău. Iubiților, Domnul ne-a iertat atât de mult, iar El, care ne spală în continuare picioarele prin Cuvântul Său (Ioan 13), ne iartă în mod constant, mereu, conform cu 1 Ioan 1.9; cum am putea atunci să nu fim *„întotdeauna gata”, „iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva”* (Coloseni 3.13), adică în chestiuni pur personale! Cât de multe „rădăcini de amărăciune” (Evrei 12.14,15) subminează și distrug comuniunea în atâtea biserici creștine — și dacă privim „vulpile” care distrug via (Cântarea cântărilor 2.15), adesea este vorba de neînțelegeri reciproce, și anume adesea din cauza unor lucruri care, în sine, „nu merită menționate”. Dar tocmai acestea, vulpile **„mici”,** sunt de obicei cele mai încăpățânate.

Cu Proverbele 17.9, Romani 12.19 și Efeseni 4.26 vreau să închei și acest subiect; iar Domnul să ne dea harul de a fi *„întotdeauna gata” să* **iertăm!**

„Fiți [dar] întotdeauna gata ...”

12. (a) De **„a vă bucura împreună cu cei care se bucură”** și (b) de **„a plânge împreună cu cei care plâng!”** (Romani 12.15)
Este ușor? Cred că, de fapt, nu! Și anume, personal cred că cea din urmă este chiar mai ușoară decât cea dintâi, pentru că aceasta din urmă presupune „doar” compasiune, în timp ce aceea, adică bucuria împreună cu cei care se bucură, presupune nu doar compasiune, ci și un grad ridicat de altruism, iar aceasta este o virtute mare și rară, care trebuie învățată de la *Însuși Domnul Isus* **(Filipeni 2!)** și apoi de la cel mai mare urmaș al Său din punct de vedere uman, Pavel. Deja la punctul 7 am făcut referire la pasajul din 2 Corinteni 12.15; aici fac din nou, dar să se țină seama de întregul context! Dar și compasiunea o învățăm cel mai bine la picioarele Domnului! Trebuie să-L privim (2 Corinteni 3.18) — cum El, în Nain, este „mișcat în adâncul sufletului” la vederea văduvei care-și poartă fiul la mormânt (Luca 7) și cum El plânge în Betania, la mormântul lui Lazăr (Ioan 11) — pentru a-I vedea inima plină de compasiune. Și, *la compasiune,* ceea ce contează este *inima, atitudinea inimii!* Scriptura nu vorbește nicăieri despre o „compasiune” doar exterioară și aparentă, care nu este deloc așa! Câteva lacrimi stoarse, o față plângăcioasă și alte aparențe pot, în anumite circumstanțe, chiar să rănească; doar în cazuri rare par autentice; poți să-ți ascunzi expresiile faciale, dar nu și inima. Și să nu uităm niciodată: *„Dumnezeu se uită la inimă!”* (compară cu 1 Samuel 16.7) — Dar cât de minunat este când compasiunea adevărată, stârnită de Duhul Sfânt, **plânge împreună cu cei ce plâng!** Aceasta mângâie, aceasta zidește, aceasta îi ridică pe cei aplecați, aceasta este divină și poartă în sine propria răsplată. *„Fiți întotdeauna gata” să plângeți împreună cu cei ce plâng!* — Dar la fel de pregătiți și pentru prima, ceea mai grea! Acolo Îl vedem pe Domnul la nunta din Cana — acea nuntă atât de des neînțeleasă, dar totuși atât de plină de învățături minunate ale Domnului — cum Se bucură El împreună cu cei care se bucură, ba chiar le sporește bucuria în mod cuvenit (Ioan 2), și vedem altruismul Său, iar inimile noastre doresc să se bucure la rândul lor cu aceeași compasiune și altruism, chiar și atunci când noi înșine nu găsim nimic de care să ne bucurăm și când poate că nici nu avem chef de aceasta!

Acesta este secretul adevăratei compasiuni, într-un fel sau altul, aceea de a te pune în locul celuilalt, ca și cum ar fi al tău: „Purtați-vă poverile unii altora și împliniți *astfel* legea lui Hristos!” (Galateni 6.2). Povara poate fi una a suferinței, dar și una a bucuriei! *Da, fiți gata în orice moment să vă bucurați împreună cu ceilalți sau să plângeți împreună cu ei!* A fi gata presupune aici voința de a te lepăda de tine însuți, iar dacă aceasta este prezentă, atunci va fi o adevărată *compasiune* și un adevărat plâns împreună, sau chiar o bucurie sinceră, *doar de dragul celuilalt* — și astfel se împlinește *porunca dragostei lui Hristos!* Harul Său să ne ajute să ajungem la această prețioasă și binecuvântată stare de a fi *„întotdeauna gata”!*

Mai departe! **„Fiți [dar] întotdeauna gata ...”**

13. **„Să căutați pacea!”** (1 Petru 3.11; Romani 12.18 și alte pasaje.)
Doar câteva cuvinte pe scurt! Ți se încalcă drepturile, te revolți, îți cauți dreptatea, te înfurii, scrii scrisori neprietenoase, amenințți cu „procesul” — oare toate acestea și multe altele sunt voia lui Dumnezeu? Cu siguranță că nu! Pavel le spune credincioșilor din Corint: „De ce nu suferiți mai bine nedreptate? De ce nu, mai degrabă, să fiți păgubiți?” (1 Corinteni 6.7; compară cu Filipeni 4.5: „îngăduință, blândețe”.) Iată *principiul* divin! Desigur, în cazuri particulare pot exista și alte căi și soluții, dar *principiul* rămâne, iar Domnul Isus a acționat conform lui. Bazându-ne pe un astfel de principiu, este atunci *ușor* să fim *„întotdeauna gata”* să *„căutăm pacea” cu oricine* sau, în măsura în care depinde de noi, să păstrăm pacea cu toți oamenii (Romani 12). Cine învață să renunțe la dreptul său presupus sau real, trăiește din proprie inițiativă în pace cu toți. Cine urmărește să acționeze după îndrumarea plină de iubire: „**Toate deci câte doriți să vă facă vouă oamenii, faceți**-*le și voi la fel!”* (Matei 7.12), evită din proprie inițiativă certurile și invidia și caută cu adevărat pacea cu toți. Desigur, este vorba aici de chestiuni exterioare, căci, de dragul mărturiei pentru Domnul, pot apărea lupte și suferințe, în care vrăjmașii omului vor fi chiar și propriii lui tovarăși de casă — Matei 10.36 —, dar în viața exterioară se poate păstra foarte bine pacea de bunăvoie cu toți, dacă suntem *„gata întotdeauna”* să *căutăm pacea* și să renunțăm la propriile noastre drepturi. Să încercăm!

Mai departe: **„Fiți [dar] întotdeauna gata ...”,**

14. **„Să faceți fapte bune.”** (Tit 3.**1,8,14** și alte pasaje)
Acest domeniu este foarte vast, iar eu nu pot decât să-l abordez pe scurt aici. Chiar dacă aș vrea să abordez doar câteva aspecte, ar trebui să scriu mai multe pagini. De aceea, voi menționa aici doar pe scurt, ca încurajare, *câteva* pasaje despre *un fel* de „fapte bune”: Marcu 14.7; Luca 16.9a; 1 Corinteni 16.1,2; 2 Corinteni 9.6-9, 1; 1 Timotei 6.17-19; Faptele apostolilor 20.33–35; Proverbele 19.17; Psalmul 112; Psalmul 41.1; Proverbele 11.24,25 etc., etc. „A face fapte *bune*” este absolut necesar pentru credincioși, pentru a nu fi „neroditori” (Tit 3.14) — *dar* „faptele bune”, așa cum s-a sugerat, nu constau doar în a da și a împărți — lucru despre care, de altfel, am scris deja la poziția II despre „slujire” —, ci în *orice faptă* și *atitudine* care se manifestă în urmarea Domnului Isus, atunci când credinciosul se străduiește să se conformeze „voinței lui Dumnezeu, care este bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12.2). Astfel, și celelalte pasaje (în afară de cele menționate mai sus) din Epistola către Tit, care se referă la „faptele bune”, arată că prin acestea se înțelege întreaga viață creștină. (Tit 1.16; 2.7 și 14) Să învățăm să fim *„întotdeauna gata pentru orice faptă bună”,* căci numai printr-o

astfel de umblare Domnul este glorificat. (Compară cu Efeseni 5.8-10; **Coloseni 1.10,**11! și altele.) Dar destul despre aceasta! Domnul să ne facă să conștientizăm pe deplin această sarcină și responsabilitatea pe care o avem în acest sens, astfel încât să fim *„întotdeauna gata”,* cu bucurie, pentru o astfel de „umblare în fapte bune” de orice fel; căci numai aici, pe pământ, Îl putem onora pe Domnul prin comportamentul nostru, care contează atât de mult! (Citește și Efeseni 4.20-24!)

Și acum, în încheiere, încă câteva puncte pe care le menționez doar (cu referințe biblice), pentru care ar trebui să fim **„întotdeauna gata”** și pe care, prin harul lui Dumnezeu, le putem și realiza:

15. Să fim toți cu *același gând* și *smeriți* (Romani 12.16; 1 Petru 3.8);
16. să *„învingem răul prin bine”* (Romani 12.21);
17. *„supunerea față de autorități”* (Romani 13.1 și versetele următoare; 1 Petru 2.13 și versetele următoare; Matei 21.22; — atât împăratul sau guvernul [statul], cât și Dumnezeu au cerințe drepte față de noi, credincioșii, dar *inima aparține lui Dumnezeu!* Citește și Faptele apostolilor 4.19,20; 5.29); ține cont întotdeauna și de 1 Timotei 2.1-4!
18. pentru *„a tăcea” (și a aștepta):* Psalmul 37 etc.;
19. pentru *„a vorbi adevărul”* (Efeseni 4.25 și alte versete);
20. pentru *„a lucra cât este zi”* (Ioan 9.4; Efeseni 5.15-17) și așa mai departe!

S-ar mai putea menționa multe alte lucruri, iar unii ar putea adăuga încă una sau alta, dar vreau să închei în sfârșit această enumerare, pentru ca apoi, dacă Dumnezeu voiește, în următorul număr să abordez puțin titlul în contextul și semnificația sa.

Fie ca Duhul Sfânt, care dorește să ne călăuzească în adevărul întreg și care Se străduiește să-L glorifice pe Fiul (Ioan 16), să reușească să ne facă să considerăm aceste multe lucruri, pentru care ar trebui să fim **„întotdeauna gata”,** cu adevărat importante și prețioase, astfel încât să *„umblăm în adevăr”* (3 Ioan versetul 4), și anume cu cât mai mult timp, cu atât mai mult și mai credincios, până la țelul care poate nu mai este departe! Domnul spune: **„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui.”** (Apocalipsa 22.12)

„Fiți [dar] întotdeauna gata ...!”

VII.

„Fiți [dar] întotdeauna gata ...!”

În cele șase numere apărute deja în acest an, am avut ocazia să abordăm mai mult sau mai puțin în detaliu 14 puncte diferite, ca subiecte pentru care trebuie sau ar trebui să fim *„întotdeauna gata”.* În afară de aceasta, în ultimul număr am menționat pe scurt, cu referințe biblice, încă șase subiecte pentru care ar trebui să fim la fel *„întotdeauna gata”,* printre care „supunerea față de autorități”, adică *ascultarea față de guvern* și *mijlocirea constantă și credincioasă* pentru

acesta etc., precum și poziția noastră corectă *față de Dumnezeu* în toate aceste chestiuni, conform cuvântului Domnului Isus din Matei 22.21!

Apoi am anunțat că, în continuarea acestor 20 de domenii, tratate mai mult sau mai puțin pe larg, doresc să trec la meditația asupra versetului din titlu însuși, adică, cu voia Domnului, să ne ocupăm acum de subiectul la care se referă de fapt versetul din titlu, deoarece cuvântul din Scriptură, al cărui început ne-a fost, ca să zicem așa, întipărit în inimă prin citarea atât de frecventă, sună astfel:

„Fiți întotdeauna gata pentru a da răspuns oricui vă cere socoteală cu privire la speranța care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă, având o conștiință bună ...” (1 Petru 3.15).

Deci, pentru ce ar trebui să fim *„întotdeauna gata”*? „Întotdeauna gata” să dăm socoteală în fața oamenilor!

Socoteală față de oricine! Ce înseamnă aceasta? Este același lucru cu a răspunde sau a da un răspuns? Cu siguranță nu! Este mult mai mult, mult mai greu, mult mai serios decât a răspunde, oricât de greu ar putea fi acest fapt în anumite circumstanțe – să ne gândim, de exemplu, la un examen! Dar „a da socoteală oricui” este mult mai greu. „A fi nevoit să dai socoteală” este o sarcină extrem de serioasă, de care depind adesea mai mult decât bunurile exterioare, poate chiar bunurile și sângele, trupul și viața. Când răspund, nu trebuie să fiu implicat interior, pot chiar să rămân neutru, nu înseamnă că mă privește, pot fi vizate cu totul alte persoane sau lucruri, iar responsabilitatea (tocmai aceasta, într-un alt sens!) nu este atât de mare și de apăsătoare. Dar când vine vorba de a-mi asuma responsabilitatea — atunci totul depinde de mine, de prezența mea interioară, de întreaga mea ființă, de spirit, de suflet și de trup. Poate fi vorba de a-mi asuma responsabilitatea în fața unei autorități superioare, iar cine a trecut vreodată prin așa ceva — fie vinovat, fie nevinovat — știe că atunci contează fiecare cuvânt, ba chiar expresia feței și privirea, culoarea tenului și starea nervoasă (tremurul!), pe scurt, întreaga persoană. Nu există nicio cale de a te eschiva, nici nu ești „stăpânul tău”, trebuie să fii prezent de la A la Z, ca să nu se producă un prejudiciu mare. Iertați-mi cuvintele numeroase despre acest lucru simplu! S-ar putea totuși ca el să nu pară atât de simplu pentru fiecare. Cel mai bine îți poți imagina aceasta dacă, așa cum am spus, a trebuit vreodată să lupți pentru propria cauză într-un litigiu și, prin urmare, să dai socoteală pentru aceasta. Și dacă transpunem aceasta în domeniul spiritual, atunci lucrurile devin cu atât mai serioase! Dar despre aceasta mai târziu!

Cum ajunge însă apostolul Petru la un subiect atât de serios? Iată câteva cuvinte în contextul întregii epistole!

După ce, în capitolul 2, a vorbit despre minunata casă spirituală zidită din pietre vii, adică din cei care au intrat în contact cu Piatra Vie, Domnul Isus Hristos (versetele 4, 5), el trece, în versetul 11, la *viața practică a credinței și a creștinului*. El a arătat anterior (versetul 9) ce se așteaptă de la noi, „semința aleasă”, și anume să „vestim virtuțile Celui care ne-a chemat etc.” Și anume, trebuie să facem aceasta „prin cuvânt, faptă și toată ființa noastră”, ieșind din sfântul locaș ca adevărați preoți împărătești (după rânduiala lui Melhisedec) (Aaron — preoția sfântă! — trebuia *să intre* înăuntru pentru a ispăși păcatele, Melhisedec, preoția împărătească! — *iese* din comuniunea cu Dumnezeu pentru a binecuvânta (Geneza 14.18 și versetele următoare), pentru a-i bucura și a-i înviora pe oameni cu binecuvântări din gloria virtuților Domnului. Tocmai aceasta se întâmplă în viața practică a celor chemați din întuneric în lumina Sa

minunată. Iar aceste îndemnuri încep cu versetul 11. Aici contează umblarea în orice stare, în orice mediu! De asemenea, se face din nou referire la atitudinea corectă față de autorități, aspect care și astăzi are o importanță deosebită pentru noi. Apoi se vorbește despre slujirea practică a angajaților casnici și, în acest context, se vorbește cu deosebită insistență despre *suferință* și despre comportamentul nostru corect față de aceștia, pe care îl putem învăța doar de la cel mai înalt model, cel al Domnului Isus. Apoi vine rândul soțiilor, pe comportarea cărora se pune mare accent, mai ales în scopul de a-i aduce pe soții necredincioși la ascultarea de credință. (1 Petru 3.1 și versetele următoare) Dar apoi li se adresează și bărbaților cuvintele care le revin. (1 Petru 3.7) Petru îndreaptă privirea tocmai asupra *comportării* tuturor credincioșilor, căci fără o comportare bună lipsește cea mai valoroasă parte a mărturiei noastre înaintea lumii, care „se miră” că suntem oameni cu totul diferiți. (1 Petru 4.4!)

În cele din urmă, apostolul — lăsând deoparte categoriile individuale — se adresează tuturor și comportamentului lor față de toți, ne arată viața noastră („în reciprocitate!” versetul 9) unii față de alții și ne îndeamnă să renunțăm și la păcatele limbii. Atunci — dacă aceste îndemnuri sunt respectate (în special cele din versetul 8, și acolo, poate, mai ales cele referitoare la „dragostea frățească”), atunci avem un Dumnezeu care ascultă rugăciunile (versetul 12; doar în treacăt: oare nu cumva unele rugăciuni neascultate își au cauza în comportamentul necorespunzător conform acestui pasaj?!), iar apoi Petru revine din nou la tema suferinței (așa cum în întreaga epistolă, încă din capitolul 1!) și arată ce fericire se află în suferința pentru dreptate: nu frica de aceasta să fie partea noastră, ci o retragere tăcută în inimă pentru Domnul, care ne face, într-un fel, neînfricați și credincioși în dificultățile care ne sunt impuse.

Și apoi urmează pasajul nostru despre cel care *își asumă responsabilitatea!* Cred că acum ne este clar contextul: conform cu 1 Petru 2.9, trebuie să mărturisim viața prețioasă a Domnului (compară cu Faptele apostolilor 1.8! sau Filipeni 2.16) și, în acest sens, trebuie să îndurăm suferințe de tot felul, inclusiv pe cele care ne-ar putea aduce în fața judecății sau la masa de negocieri a lumii care ne este potrivnică, unde suntem interogați și chestionați, poate pentru a avea un pretext de a acționa ostil împotriva noastră (compară cu Faptele apostolilor 3–5!). Cine știe dacă acest pasaj nu și-a dovedit sau nu își va dovedi adesea puterea chiar și în vremuri tulburi din punct de vedere politic. Căci „Cuvântul Său este o candelă pentru picioarele noastre” și „Cuvântul Său este viu”. (Psalmul 119 și Evrei 4.12)

Iată, de exemplu, frații și surorile noastre din Rusia! Au trecut prin multe în acest domeniu; în multe privințe, ar putea fi învățătorii noștri. De multe ori au stat în fața conducătorilor de acolo, vrăjmașii lui Dumnezeu, și au dat mărturie despre adevăr, despre Isus Hristos, despre moartea și învierea Lui. Unii au trebuit să-și plătească cu moartea credincioșia față de Cel care i-a chemat, alții au fost eliberați în mod minunat — dar toți cei care au fost trași la răspundere din cauza credinței au gustat puțin din „Pentru că, dacă aceasta este voia lui Dumnezeu, mai bine să suferiți făcând binele, decât făcând răul” (1 Petru 3.17); toți cei care s-au lăsat, prin El, aruncați în creuzetul necazului, pentru ca aurul credinței să fie curățat de zgură (compară cu 1 Petru 1.7!), au experimentat ceva din compasiunea Sa profundă și din mila Sa (Iacov 5.11!), ceea ce poate fi cu adevărat înțeles pe deplin abia în astfel de „necazuri pentru Hristos” (2 Corinteni 12.10). Și prin aceasta va trece oricine care cunoaște, iubește și practică sfânta „poziție de așteptare pentru plecare la atac”, aceea de a fi *„întotdeauna gata”* „pentru a da răspuns oricui ne cere socoteală”. Cine se „dă înapoi” cu teamă (Evrei 10.38b!), atunci când este vorba să mărturisească în acest fel „temelia speranței care este în noi” și să dea socoteală despre aceasta, acela nu va cunoaște niciodată prețioasa mărturisire „în toată strâmtorarea lor,

El a fost strâmtorat” (Isaia 63.9). El nu află nimic din ceea ce au voie să știe ucenicii persecutați de Saul: cine îi persecută pe ei, Îl persecută pe El („Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” — „Eu sunt Isus, pe care tu Îl persecuți!” Faptele apostolilor 9.4,5; 22.7,8; 26.14,15), nu știe nimic despre bucuria fericită, chiar dacă adesea însoțită de lacrimi, care constă în a putea fi ca „slujitor al Său” acolo „unde este El, Domnul” (Ioan 12.26; compară cu 15.20 etc.) și a fi privit, ca și El, ca un miel de sacrificiu (Romani 8.35-37) sau să faci parte din rândul eroilor credinței care „nu și-au iubit viața până la moarte”!

Ajunge pentru astăzi cu această atât de serioasă, dar și atât de prețioasă stare de a fi „întotdeauna gata”. Fie ca Domnul să ne facă să considerăm extrem de important și prețios faptul de a putea suferi pentru El, dacă El așa dorește, și de a fi gata în orice moment să dăm *socoteală* oricui, față de care trebuie să dăm socoteală, despre *speranța* care este în noi! Și ce fel de speranță este aceasta? Despre aceasta, dacă va vrea Dumnezeu, data viitoare!

VIII.

„Fiți [dar] întotdeauna gata ...”

Da, ce fel de *speranță* este aceea pentru care trebuie să fim *„întotdeauna gata” să dăm socoteală?* Petru spune „cu privire la speranța care este în voi”. Mi se pare că această expresie amintește de aceea a lui Pavel din Coloseni 1.27: „... *Hristos în voi, speranța* gloriei ...” Dar chiar și fără acest verset, nu există nicio îndoială pentru noi cu privire la ce fel de *speranță* este vorba. În Scriptură nu se vorbește despre *„speranță”* în sensul în care o face lumea, care, în loc să se pocăiască, spune cu prea mare plăcere: „Sper să ajung și eu în cer”. Unora ca aceștia trebuie să li se spună că speranța lor este înșelătoare și nefondată și că vor fi rușinați atunci când va veni momentul. Viața eternă este o posesiune sigură a credinței și nu este niciodată asociată cu noțiunea de *speranță* din limbajul comun[2], adică nu cu cea a incertitudinii. Dar nu este nevoie să mai vorbim despre aceasta, este prea bine cunoscut! Totuși, în ce sens vorbește atunci Scriptura despre *speranță,* această a treia componentă a vieții creștine („credință, dragoste, speranță”), care adesea apar împreună în epistole, nu doar în 1 Corinteni 13.13! (compară de exemplu cu 1 Tesaloniceni 1.3 și 5.8; Coloseni 1.4; Efeseni 4.2-5; Galateni 5.5,6; 1 Petru 1.22,23 și alte pasaje)

Din câte înțeleg eu, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre „speranță” în sensul de *așteptare,* adică o așteptare sigură a lucrurilor și a gloriilor viitoare; deci, tocmai de aceea se vorbește despre „speranță”, deoarece este vorba despre lucruri *ale viitorului,* despre lucruri care încă nu s-au manifestat, dar care sunt la fel de sigure ca și cum ar fi deja realitate. Ele fac parte din moștenirea noastră de viitor, pe care nu o putem pierde, astfel încât să ne putem bucura de ele: „Bucurați-vă, în speranță!” (Romani 12.12), și de aceea să rămânem răbdători (vezi, de exemplu, **Romani 8.23–25!** printre altele). În acest sens minunat, atunci când cei dragi credincioși trec în veșnicie, „nu ne întristăm ca ceilalți, care nu au nicio speranță” (1 Tesaloniceni 4.13; compară cu Efeseni 2.12), ci speranța noastră se află înaintea noastră (Evrei 6.18), și mergem înainte „în încrederea deplină a speranței, până la sfârșit” (versetul 11) și nu

[2] Nici în versetul din Tit 3.7 (compară cu 1 Tesaloniceni 5.8), deoarece aici se arată, după părerea mea, că viața eternă *are* o speranță, și nu că speranța noastră ar fi aceea privind viața eternă. Sau se poate interpreta „speranță” în sensul de „așteptare”.

ne lăsăm „abătuți” de la „speranța Evangheliei” (Coloseni 1.23), căci „Dumnezeul și Tatăl nostru ne-a iubit și ne-a dat mângâiere eternă și bună speranță prin har” (2 Tesaloniceni 2.16). Și Scripturile sunt cele prin a căror „încurajare avem speranța” (Romani 15.4), și de aceea lucrăm și noi *cu speranță,* așa cum arată exemplul din natură din 1 Corinteni 9.10, și anume cu îndrăzneală, pe baza unei astfel de speranțe (2 Corinteni 3.12) etc., etc. Toate aceste pasaje arată cel puțin *un lucru,* și anume că speranța noastră se află — așa cum sugerează și numele — în viitor, adică este o *așteptare,* dar că este absolut de neclintit.

Care este însă conținutul sau conținutul principal al speranței noastre glorioase? Cred că, pentru a putea răspunde la această întrebare, nu trebuie decât să ne gândim la 1 Timotei 1.1, unde se vorbește despre „Hristos Isus, speranța noastră”. Așadar, întruchiparea a tot ceea ce sperăm și așteptăm de la viitor este Însuși Hristos Isus, în care și împreună cu care, atunci când vom fi acasă, ni se vor dezvălui gloriile nesfârșite *ale lumii lui Dumnezeu,* astfel încât abia atunci 1 Corinteni 2.9 va fi împlinit pe deplin. — „Hristos Isus, speranța noastră!” Ce cuvânt prețios, ce perspectivă încântătoare, ce viziune încurajatoare! Hristos Isus! „Hristos” — Omul în sensul deplin, așa cum ar trebui să fie în ochii lui Dumnezeu; El, ca al doilea om, ultimul Adam, „va conduce mulți fii spre glorie” (Evrei 2.10); în El stăm deja acum înaintea lui Dumnezeu într-o poziție de o prețiozitate incomparabilă (ceea ce ar trebui să aibă un efect decisiv asupra stării noastre practice de aici, de pe pământ!), iar „Isus” — Mântuitorul și Salvatorul, Cel care ne va păzi până la sfârșit, ne va salva de rău (Evrei 7.25) și ne va duce în siguranță la țintă, unde Îl vom vedea atunci pe El, care odinioară a suferit aici, pe pământ, în desăvârșire și în prețiosul Său „Sine” (compară cu întrebarea 8!). Da, aceasta este speranța noastră fericită: El Însuși! Aceasta este așteptarea noastră mai presus de orice: „Să-L vedem așa cum este El!” „Și”, continuă apostolul: „oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.2,3). Da, o astfel de speranță înălțătoare nu poate rămâne fără semnificație pentru viața noastră de aici, de pe pământ! Noi Îl vom vedea — ce glorie! Și când? Când Se va întoarce, „ca acolo unde este El, să fim și noi” (Ioan 14.1 și versetele următoare). Unde este „Fiul” — acolo sunt „fiii”! (Evrei 1 și 2) După învierea glorioasă, transformarea și *răpirea* sfinților Săi, care atunci vor fi deja adormiți sau încă în viață, „vom fi întotdeauna la Domnul” — ce încurajare sunt totuși aceste cuvinte! (1 Tesaloniceni 4.13-18!)

Da, aceasta este speranța, aceasta este așteptarea glorioasă, pentru a cărei „responsabilitate” trebuie să fim *„întotdeauna gata”* (și, prin har, putem fi!). „Temeiul”, adică *temeiul biblic* (literal: *„Cuvântul”*) acestei speranțe sau de a da socoteală despre ea trebuie să-l putem mărturisi oricând. Și asta, nu-i așa, n-ar trebui să fie atât de greu, cu condiția ca noi înșine să ne aflăm mereu în așteptarea vie și să nu trebuiască să ne entuziasmăm artificial abia în clipa în care contează! Și aceasta ar fi, într-adevăr, extrem de dureros! Atunci ultima rugăciune care ne va fi pusă în gură (Apocalipsa 22, 20 b), da, să nu fie recunoscută ca fiind valabilă pentru noi, sau cei care se roagă astfel ar fi cu totul altfel binecuvântați decât suntem noi astăzi! Dar nu, noi suntem aceia, dacă suntem în comuniune *vie* cu Domnul, Fiul lui Dumnezeu ... (1 Corinteni 1.9). Iar aceasta depinde de credincioșia noastră personală și de faptul că nu întristăm pe Duhul Sfânt (Efeseni 4.30), pentru ca această *speranță,* care se odihnește și lucrează în noi, să nu fie afectată. (versetul 16!!, despre aceasta mai târziu!) Aceasta este foarte semnificativ!

„Fiți [dar] întotdeauna gata pentru a da răspuns oricui vă cere socoteală” (dacă este necesar, chiar și autorităților față de care avem *anumite* responsabilități, compară cu Romani 13.1 și versetele următoare; 1 Timotei 2.1 și versetele următoare; 1 Petru 2.13 și versetele următoare; Tit 3.1 și versetele următoare!), care vă cer socoteală („motivul”) despre speranța care este în

voi — *„dar cu blândețe și cu teamă!”* Această ultimă îndemnare este una foarte demnă de luat în seamă, deoarece aceste două aspecte sunt adesea puțin neglijate. De ce? — Ei bine, este atât de evident că, având o speranță atât de minunată, care biruie lumea, pe de o parte, atunci când vine vorba de a da socoteală despre temeiul acesteia, se acționează cu ușurință cu prea multă încredere în sine, ceea ce duce la vorbe și fapte neprietenoase, ba chiar grosolane și lipsite de tact; pe de altă parte, fără o reținere spirituală curată și o *teamă față de exagerare,* „se ia gura prea plină” și astfel se ajunge ușor la ipocrizie, încercând să prezinte și să mărturisească mai mult decât are și decât este. Putem fi siguri că Petru știe foarte bine de ce ne dă și trebuie să ne dea o astfel de îndemnare. Oare nu fusese și el odată atât de plin de încredere în sine și, neascultând de avertismentul Domnului (Luca 22.31!), ci, fără teamă de sine însuși, i-a făcut Stăpânului promisiuni mărețe — nu a suferit oare în acest fel o cădere profundă? O, frați și surori, cât de important este să dăm socoteală „cu blândețe și teamă”! Inima noastră este atât de înșelătoare și ne joacă adesea o festă rea, dacă nu luăm la inimă acest îndemn practic și de avertizare! Noi trebuie însă să fim *mai mult decât părem,* nu invers! Cât de grav poate fi efectul asupra celorlalți, dacă nu dăm socoteală nici cu blândețe, nici cu teamă, ci acționăm cu — vai — o încredere de sine atât de falsă și nejustificată și, astfel, în ciuda întregii credincioșii a mărturiei și a responsabilității, totuși Îl dezonorăm pe Domnul, pentru că nu este în noi atitudinea Sa sau, cel puțin în cazul concret, nu este respectată de noi! (Filipeni 2.1) O, de ne-am lăsa să primim har de la Domnul, să fim păziți mereu de noi înșine, de ipocrizie, de neprietenie, pentru ca mărturia noastră să nu fie pătată! „Cu blândețe și cu teamă!” Asta este demn de El, Cel care ne consideră *vrednici* să pledăm pentru El și pentru *temelia speranței* noastre!

Și cu aceasta ajunge pentru acum! Dacă Dumnezeu vrea, ne vom mai ocupa puțin de următorul verset(16) în acest context, cu care vom ajunge apoi la finalul acestui eseu: „Fiți [dar] întotdeauna gata ...!” Domnul însă, al cărui suntem și pentru care avem voie să trăim, să ne binecuvânteze prin Cuvântul Său prețios! Să devenim din ce în ce mai mult „împlinitori” ai acestuia, conform cu Iacov 1.22, spre gloria Sa!

IX.

„Fiți [dar] întotdeauna gata ...”

Încă o ultimă dată, așa cum am spus, textul nostru solemn și prețios trebuie să ne preocupe atenția, și anume nu mai este vorba de versetul 15 în sine, ci de fraza de încheiere, nu mai puțin semnificativă: *„Fiți [dar] întotdeauna gata pentru a da răspuns oricui vă cere socoteală ... având o conștiință bună ...!”* (versetul 16). Cu adevărat, o avertizare serioasă!

O conștiință bună! — Cu câțiva ani în urmă, a avut loc într-un anumit loc o conferință creștină, la care s-a vorbit despre „călăuzirea Duhului”. Eu am avut de îndeplinit acolo o slujbă specială. După fiecare prelegere, se ținea adesea un fel de discuție, se puneau întrebări și se răspundea la ele etc. Tocmai terminasem o prelegere în care, în treacăt, subliniasem destul de serios necesitatea de a avea o conștiință bună. Atunci s-a ridicat un frate mai tânăr — de altfel, un tânăr credincios, care a devenit și el un „martor credincios”! — spunând cam așa: „Frate K., vorbești atât de mult despre conștiință! Tema noastră este totuși «călăuzirea Duhului», iar pentru credincios nu mai contează conștiința, ci călăuzirea Duhului!” Am răspuns cu câteva explicații succinte, menite să fie de folos tuturor, cam așa: „Dacă noi, credincioșii, nu mai avem

nimic de-a face cu conștiința sau dacă aceasta nu mai contează (în comparație cu călăuzirea Duhului) — atunci de ce Scriptura vorbește, de ce apostolii, în special Pavel, vorbesc atât de mult despre conștiință?” Și am menționat apoi câteva pasaje care arătau clar că pentru copiii lui Dumnezeu conștiința nu este ceva de prisos. Cred că aceasta a fost de folos pentru fratele iubit și pentru ceilalți. Se poate vorbi ușor despre călăuzirea Duhului într-un anumit spirit de supranaturalism, în care trebuie pur și simplu să urmăm conștiința, cu condiția ca aceasta să nu fie denaturată sau rănită. Scriptura ne arată destul de clar cât de necesar este pentru noi să avem o *conștiință bună.* Călăuzirea Duhului (Romani 8.12-17) este indispensabilă la locul ei și nu se poate spune că ar putea fi vreodată înlocuită de conștiință; însă a ignora conștiința pe baza călăuzirii Duhului nu ar fi doar o greșeală gravă, într-un anumit sens tactică, ci și cu totul contrară Scripturii: cu siguranță, această rămășiță, să zicem, divină din istoria începuturilor omenirii, care a căzut în păcat (compară cu comportamentul lui Adam și al Evei după cădere, Geneza 3!), este adesea stricată sau chiar „însemnată cu fierul roșu” (1 Timotei 4.2), dar aceasta nu exclude faptul că conștiința credincioșilor, iluminată tocmai de Duhul Sfânt (Romani 9.1!) să fie un mustrător și un ajutor important pe calea unei urmări sfințite a Domnului, în ascultare față de Cuvântul Său. În orice caz, printre cele aproximativ 30 de pasaje din Noul Testament care tratează tema conștiinței, există câteva care, la fel ca pasajul nostru, pun accentul pe conștiința **bună** a credincioșilor. Vă rog să comparați cu: 2 Corinteni 1.12; 1 Timotei 1.5,19; 3.9 (1 Petru 2.19); 3.16,21! (Evrei **9.14**; 10.22); 13.18. Pasajele dintre paranteze exprimă ceva similar! Și, în fond, majoritatea celorlalte pasaje tratează, de asemenea, faptul că conștiința, acest „corector” interior al acțiunilor și al vieții noastre, trebuie să fie nepătată, neîngreunată, curățată, nerănită (vezi, de exemplu: 1 Corinteni 8.7 și versetele următoare; 10.25 și versetele următoare! și, de asemenea, Romani 13.5!)). Căci conștiința, atunci când se află sub disciplina Duhului, este întotdeauna un aliat secret al lui Dumnezeu, și anume, dacă este necesar, *împotriva* noastră, împotriva voinței noastre proprii. Desigur, ea ne poate doar avertiza, mustra și pedepsi ulterior; conștiința însăși nu ne poate păzi, Duhul Sfânt face aceasta, care locuiește în noi, este mult mai puternic, dar chiar dacă El ne călăuzește, totuși nu ne obligă să facem binele pe care l-am recunoscut, dar El se întristează ușor din cauza neatenției noastre și atunci Se retrage, adică ne privează de mângâierea, încurajările și călăuzirea Sa, lăsându-ne, ca să zicem așa, o vreme pe cont propriu, până când acționăm conform cu **1 Ioan 1.9,** în timp ce conștiința, atâta timp cât nu este „înăbușită”, nu încetează să ne pedepsească, și să ne dea în vileag în fața noastră înșine, ba chiar să ne pună la stâlpul infamiei! Ambele, Duhul Sfânt, ca fiind cel mai puternic, deoarece este pe deplin conform cu voia lui Dumnezeu, și conștiința bine îndrumată, dar totuși doar umană, lucrează, după o cădere din partea noastră, la restaurarea noastră — Duhul adesea foarte delicat, dar totodată și foarte insistent, conștiința adesea fără menajamente și chiar aspră (cine a trăit asta, să ia aminte!). — Ambele sunt instrumente în planul lui Dumnezeu de a ne ține în preajma Sa. Pasajele relevante ne arată aceasta foarte clar, fără ca eu să pot să-mi iau timpul necesar pentru a intra mai în detaliu asupra lor.

Petru — mereu același om credincios, care privește înapoi la propria lui neatenție de odinioară, după care Domnul Însuși, cu privirea Sa (ca și cum ar fi în locul Duhului Sfânt!), îl convinge de păcatul său, în timp ce conștiința sa îl alungă în singurătate, unde lacrimile pocăinței pot curge nestingherite (Luca 22.61,62; 24.34!) — Petru știe de ce le recomandă din toată inima destinatarilor scrisorii sale necesitatea unei conștiințe *bune*. El nu gândește altfel decât apostolul Pavel, care a spus în **Faptele apostolilor 24.16** ceea ce rămâne pentru noi toți întotdeauna o avertizare importantă! O conștiință care nu este curată (compară cu Tit 1.15 și altele) este un însoțitor cu totul nepotrivit pentru noi în ceea ce privește mărturisirea celor pentru care trebuie

să fim *„întotdeauna gata”:* să dăm socoteală despre speranța care este în noi! Cine are o conștiință rea nu este în măsură să vorbească prea bine despre prețioasa speranță. Cum ar putea oare?! Conștiința lui îl mustră neîncetat, în timp ce încearcă să vorbească, și îi șoptește chiar: „Fățarnicule!” Iar Duhul Sfânt nu-i dă îndrăzneală, astfel încât ceea ce spune sună chinuit și puțin convingător. Dar este încă posibil ca el să vorbească bine despre speranța prețioasă care este în noi, pentru că drumul spre **1 Ioan 1.9** este accesibil oricărui credincios și nu este departe, astfel încât, prin bunătatea lui Dumnezeu, acesta își revine curând, precum David în 2 Samuel 12! Dar cum rămâne atunci când lumea, care este atât de atentă la neajunsurile credincioșilor, lumea care îi urmărește cu ochi de lup pe credincioși pentru a-i denigra (ceea ce „acuzatorului fraților” îi place atât de mult să susțină și să provoace!) — cum stau lucrurile când *lumea* știe că un copil al lui Dumnezeu *nu poate avea o conștiință curată,* pentru că a descoperit greșeli grave ale celui în cauză? O, asta este îngrozitor, și ar trebui să „veghem și să ne rugăm” pentru noi înșine și unii pentru alții, ca să fim feriți de o astfel de rușine și să ne păzim pe noi înșine, conform cu 1 Ioan 5.18, întrucât aceasta cade întotdeauna asupra Domnului nostru glorios! Ce exemplu trist ne oferă în acest sens marele împărat Solomon în 1 Împărați 11! Dacă a fost adus din nou pe calea cea bună în timpul vieții sale — nu știm, dar cât de grav este, în ceea ce-l privește, versetul din Evrei 13.7!

Cât de diferit este când **avem** în fața lumii *„o conștiință bună”!* Chiar dacă lumea nu crede aceasta și, „calomniind purtarea noastră bună în Hristos” (1 Petru 3.16c), ne bănuiește că suntem „răufăcători” — dacă însă înaintea lui Dumnezeu „**avem** *o conștiință bună”*, atunci suntem fericiți în Domnul și gata nu numai să acționăm cu îndrăzneală conform cu versetul 15, ci și să suferim „dacă aceasta este voia lui Dumnezeu”, conform cu versetul 17! (Compară și cu 1 Petru 2.19 și versetele următoarele!) Cât de prețios este acest fapt!

Dar nu mai vreau să vorbesc despre aceasta; s-a spus deja destul despre aceste lucruri, care în sine sunt simple. Fie ca harul Domnului, prin puterea Duhului Sfânt, să reușească să ne *încălzească* pe toți în interior în legătură cu acest pasaj important din 1 Petru 3.15-16, și să ne trezească conștiința pentru ceea ce ține de conștiință (în acest context), astfel încât noi, cei iubiți de El, să umblăm cu toții cu adevărat mai mult spre gloria și lauda singurului nostru Domn glorios, Isus Hristos, aici pe pământ, până la venirea Lui! La o astfel de umblare credincioasă și binecuvântată aparține însă, nu în ultimul rând, chiar și acest cuvânt, care ne-a preocupat mintea o perioadă îndelungată:

„Fiți [dar] întotdeauna gata pentru a da răspuns oricui vă cere socoteală cu privire la speranța care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă, având o conștiință bună ...!” (1 Petru 3.15,16) — *„Hristos Isus, speranța noastră”* (1 Timotei 1.1), să fie lăudat în veci! Amin.

Titlul original: *„Seid aber jederzeit bereit ...!”.*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 1; 36; 53; 84; 110; 132; 152; 183; 193;
Vol. 18, Anul 1933.